

660308 พ่อครูเทศนาภาคคำ งานพุทธาภิเษกครั้งที่ 47 ปทุมมอโศก

<https://www.boonniyom.net/53015.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1wRZlsmPDR2v3HDV3QTtXTOnM9fHrc3ROd3d8OcHOeTI/edit?usp=sharing>

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/11CoO2PO-r3hlxYLQQJcjhv8LArWQ2pek/view?usp=share_link

ดูวิดีโอได้ที่ <https://youtu.be/vO9i3BfaJ34>

และ <https://fb.watch/j8gTrQ43R-/>

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน บุญของศาสนาพุทธต้องเกิดจากจรรยา 15

พ่อครูว่า...วันนั้นวันพุธที่ 8 มีนาคม 2566 ที่บวรปทุมมอโศก แรม 2 ค่ำเดือน 4 ปีเถาะ พุทธาภิเษก เราก็อำมาเข้ามามีวันที่ 4 รายการอาตมาเป็นรายการสุดท้ายของวัน ชีวิตอาตมาก็ยังพูดซ้ำพูดซ้ำจนกระทั่งพูดมา 50 กว่าปี อาตมาก็ไม่เก่งที่จะพูดอะไรต่ออะไรให้ได้พิสดารไปมากมาย ก็วันเวียนอยู่แต่ในคำสอนพระพุทธเจ้า ที่เอาหัวใจ หรือเอาหลักการของธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ มาสอนมาอธิบายมาขยายความ ซ้ำซาก แต่ซ้ำซากก็ต้องฟัง เพราะมันเป็นธรรมะอันเป็นสัจธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ไม่ใช่คนจะมารู้ได้ง่ายๆ

ศาสดาเทวนิยมทั้งหลายที่เป็นศาสดาอยู่ในโลก เป็นเจ้าของศาสนาเลยนะ ซึ่งแพร่หลายยิ่งกว่าศาสนาพุทธ แพร่หลายจริงๆ คนยอมรับนับถือกันมากมาย ครึ่งค่อนโลกเลย มีสมาชิกหรือมีผู้เป็นศาสนิกของเขามากมาย แต่ของพุทธเราไม่มากหรอก

นอกจากไม่มากแล้ว ในศาสนาพุทธเองแท่งนี้ก็ยังยาก ที่จะถือว่าเป็นผู้ที่มีภูมิธรรม มีปัญญาที่จะเข้าใจถึงลักษณะของศาสนาพุทธอันเป็นโลกุตระ ความรู้ของศาสนาทั่วไปก็เป็นศาสนาที่ทุกคนจะพูดตรงกันหมดว่า ศาสนาทุกศาสนาเป็นศาสนาที่พาให้คนดี ไม่ให้เป็นคนชั่ว ให้คนละชั่วมาเป็นคนดี ถูกต้องหมด ของพุทธก็ไม่ละเว้นก็เป็นคนที่มืออย่างนั้นด้วย

ซึ่งอาตมาก็ได้ย้ำให้ฟังแล้วว่า ศาสนาพุทธก็พาคนมาทำดี และสามารถทำดีได้อย่างถาวรด้วย หมายความว่าอะไร หมายความว่า ทำดี กายกรรม วจีกรรม มิมโนกรรมเป็นประธานนั้น จิตวิญญานหรือมโนนั้น สามารถรู้จักเหตุแห่งการทำดีด้วย แล้วละเหตุแห่งการทำดีนั้น จึงไม่ทำชั่วอย่างเด็ดขาด สัพพปาปัสสะ อกรรมัง(ไม่ทำบาปทั้งปวง) เพราะฉะนั้นกรรมทุกกรรมของผู้ที่เรียนรู้ธรรมะพระพุทธเจ้า จึงทำดีตลอดกาล ไม่ทำชั่วอีกเลย แม้จะมี

การกระทบสัมผัสช่วยๆ ปลุกเร้า ให้ไปทำชั่วอีกด้วย ลาก ยศ สรรเสริญ โลภียสุข อย่างไรก็ตาม ก็ไม่ไปทำอีก จึงเป็นการทำดีแบบโลกุตระ ไม่ได้เป็นการทำดีแต่แค่โลกียะเท่านั้น

โลกียะไม่เที่ยง โดยเฉพาะเขาทำได้ชาตินี้ ชาตินี้หน้าตกต่ำ ชาตินี้หน้าไม่เที่ยงแล้ว แม้จะเป็นศาสดาเอง เกิดมาชาติต่อไป เขาจะไม่มีการรู้ถึงจิตเวียนตายเวียนเกิด แล้วก็เหตุที่เป็นตัวต้นเหตุในจิตนิยาม ต้นเหตุคือกิเลสนี้แหละเขาไม่ได้เรียนรู้กัน เพราะฉะนั้นเขาทำลายกิเลสไม่ได้ ได้แต่กดข่ม สังวรระวัง เฉยๆ แล้วก็ไม่มีทฤษฎีที่จะจัดการกับกิเลส

ไม่มีธาตุรู้ที่เป็นญาณปัญญา ญาณปัญญาที่ยังรู้เข้าไปในจิต เจตสิก รูป นิพพาน อันนี้แหละ ยิ่งใหญ่ จิตเจตสิกต่างๆ

ในเจตสิกแยกแยะออกไปอีกมากมาย หลากหลายมาก ยกตัวอย่างเช่นที่อาตมานามาสอนพวกเรา แล้วก็เรียนรู้ได้จริง เหตุปัจจัยเกิดอย่างไรอย่างไร เวทนาเจตสิกอย่างนี้เป็นต้น เวทนาเจตสิก 108 เวทนา 108 มันมีลักษณะอย่างไร

เวทนา 2 พิจารณาเวทนาในเวทนา ก็คือสามารถรู้จักเวทนา 2

เวทนา 3 เวทนา 5 เวทนา 6 เวทนา 18 เวทนา 36 เวทนา 108 อย่างนี้เป็นต้น

มีพวกเรานี้ละ ชาวอโศกนี้แหละเรียน แล้วก็รู้ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ในภาษาพวกนี้ด้วย รู้ แล้วก็เข้าไปจัดการ ปรับปรุงหรือปรุงแต่ง ปรับแก้ ทำให้จิตเจตสิกเหล่านี้ ดีขึ้น ลดกิเลสได้จริง มีโพชฌงค์ 7 สามารถมีธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์ มีสติสัมผัสแล้วมีสติตื่น มาสัมผัสทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เห็นทางกายกรรม ทางวจีกรรม ทางมโนกรรม ตื่นเต็ม ไม่ใช่ไปตื่นอยู่ในจิตหลับตาปฏิบัติ อยู่ในจิตแล้วก็ตื่นให้มีสติเต็มให้ได้ ในจิตเท่านั้น ไม่ใช่ ไม่พอ

มีกายะข้างนอกสัมผัสแล้วรู้ มีสติแล้วก็มีความวิชัย วิจัยจิต ย่อเข้าไปลึกเรื่อยๆ เข้าไปก็วิจัยจิตกับกิเลส แยกกิเลสให้ออกจากจิตว่าจิตเรามีกิเลส หรือแยกไม่ออกจิตหมด แล้วไม่มีกิเลสแล้วในจิต มีแต่จิตสะอาดจริงๆ ก็เป็นอันจบ จิตหนึ่งเดียว จิตสะอาด จิตบริสุทธิ์จากกิเลส

เริ่มแรกพระพุทธเจ้าให้รู้เหตุปัจจัย หลักเกณฑ์ข้อที่ 1 ศีลสัมผัสกับสัตว์ สัมผัสกับของ สัมผัสกับพืชพันธุ์ธัญญาหาร สัมผัสกับวัตถุ แล้วก็ลึกเข้าไปถึง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ รวมด้วย มันสัมผัสแล้วมันเกิดปฏิกิริยาอย่างไร เกิดอาการอย่างไร เกิดกิเลสเป็นอย่างไร แยกอาการที่เกิดในจิต อาการ ลิงค นิमित แล้วก็ มี อุทิส อุทิสคือคำบรรยาย คำอธิบาย คำสาธยายอย่างที่ว่าอาตมานำเอาคำของพระพุทธเจ้า มาสาธยายยกขึ้นให้ฟัง แล้วก็ไปปฏิบัติอ่านอาการ แล้วก็จับนิमितของอาการต่างๆให้ได้ว่า มีกิเลส

2. มีจิต มีคู่ มีสิ่งที่ต่างกัน ทีละคู่ ๆๆ จากตั้งแต่สัตว์ ตั้งแต่ของ หรือลึกเข้ามาถึง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ศีล 3 ข้อเป็นหลักใหญ่ ถ้าไปปฏิบัติธรรมแล้วไม่มีศีล 3 ข้อนี้เลย ขอกภัยไปหลับตาปฏิบัติไม่มีศีล 3 ข้อสมบูรณ์แบบ มันก็ไม่ใช่ศาสนาพุทธ นี่คือการเสื่อมของศาสนาพุทธที่ไปหลงหลับตาตาม อาพารดาบส อุทกดาบส

แล้วไปยึดมั่นถือมั่นจริงๆว่าอย่างนี้ถูกต้อง เดียวนี้ก็ยังยึด อาตมาพูดเท่าไรๆ เขาก็ไม่กระตือรือร้น เพราะว่าอาตมาไม่มีเครดิตเท่าอาจารย์เขา เท่าประชาชนส่วนใหญ่ ที่ได้หลงผิด มันเป็นยุคกาลที่พระพุทธเจ้าท่านพยากรณ์เอาไว้แล้ว ในอาถิสสูตรว่า ยุคนั้นมันเสื่อม มันผิด เขาก็ผิดไปจริงๆ

อาตมาก็ต้องมากู้กลับ พยายาม ก็ต้องทำ ได้น้อยได้มากเท่าไรก็ได้ ได้ประมาณเท่านั้น

คำสอนที่เป็นหลัก หลักใหญ่เขาก็ไม่เอามาพูดแล้ว เพราะเขาไปหลับตา เพราะฉะนั้นหลับตาหลักใหญ่ของพุทธคุณ 9 คือ วิชชาจรณะสัมปັນโน คำสอนของพระพุทธเจ้าคือ วิชชาจรณะสัมปັນโน ก็ต้องเรียนรู้ ประพฤติ คือ จรณะ แล้วก็ให้เกิดวิชา จะบรรลุธรรมด้วยวิชา และจรณะ

ต้องมีจรณะ ประพฤติเป็นเหตุ แล้วก็เกิดวิชาเป็นผลตามมา ซึ่งพวกเราก็จำได้หมดแล้ว วิชา 8 จรณะก็ 15 พวกเราไล่ได้ไหม มีอะไรบ้าง

จรณะ 15 สังวรศีล สวรรวมอินทรีย์ โภชนะมัตตัญญูตา ชาคริยานุโยคะ สัทธรรม 7 ฌาน 4 ของพุทธจึงเกิดจากเหตุจากการปฏิบัติสังวรศีลและ อปัณณกปฏิบัติ 3 ปฏิบัติสัทธรรม 7 จึงจะเกิดฌาน

ไม่ใช่ไปหลับตาปฏิบัติ ไม่มีเหตุพวกนี้เลย ซึ่งแบบนั้น มันเป็นการหยุดนิ่งๆ สะกดเอาไว้ มันเป็นวิธีการสะกดจิตเท่านั้น ไม่ได้เรียนรู้อย่างพิสดาร อย่างวิจิตร อย่างที่ลืมนดา ฌานของพระพุทธเจ้าลืมนดาหมด ฌานของพระพุทธเจ้า ไม่ได้หลับตาเลย

เพราะฉะนั้นเมื่อไม่มีทาน แล้วก็ไปปฏิบัติจิตให้มันเป็นฌาน เป็นวิมุตติ หรือ ถือศีลก็ให้มันเกิดจิตเป็น อธิจิต เป็นฌาน เป็นวิมุตติ มันไม่มีเหตุปัจจัยอย่างนี้ นั่งหลับตาทานก็ไม่มี ศีลก็ไม่มี

เพราะฉะนั้นเขาจึงไปแปล แม้ผู้แปลพระไตรปิฎก สัมมาทิฏฐิ 10 มีทาน มีศีลเขาใช้พยัญชนะบาลีเลย

สัมมาทิฏฐิ ทินนัง ทานให้ไปแล้วจะบรรลุผลหรือไม่บรรลุผล แน่นนอนทานที่ให้ไปแล้วมันก็มีผลทันที เพราะฉะนั้น ทานจะมีผลหรือไม่มีผล มันจะต้องมีผลสิ ทานอย่างไรมันก็ต้องมีผลคือได้ให้ คือ ทาน มันเป็นกุศลทันที แต่ผลที่พระพุทธเจ้าหมายนั้นไม่ใช่หมายถึงกุศล แต่หมายถึงมันเกิดชำระกิเลสหรือไม่

คำว่า ชำระกิเลสก็คือ บุญ เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธมันเสื่อมจนกระทั่งคำว่า บุญ เขาไม่เข้าใจแล้ว บุญ เขาไปหมายถึง กุศล ได้กุศล

คำว่า บุญ เพี้ยนผิดไปเป็นกุศลเท่านั้นเอง เสื่อมแล้วศาสนาพุทธ ไม่มีโลกุตระธรรม บุญมันคือ อาวุธฆ่ากิเลส สะสมไม่ได้ พระอรหันต์คือผู้ที่ไม่มียบุญ หมดบุญ หมดบาป สิ้นบุญสิ้นบาป บุญบาปปริกชีณ หมดบุญหมดบาป ก็เป็นพระอรหันต์

ยังไม่หมดบุญก็จะลดลงเรื่อยๆ เป็นโสดาบัน บุญก็ลดลงประมาณหนึ่ง เพราะว่าทำจิตให้สะอาดผ่องใสจากกิเลสไปได้จำนวนหนึ่ง สกิทาก็ลดลงไปได้อีก อนาคาก็ลดลงไปได้ อีก อรหันต์หมดเลย บุญก็หมดเกลี้ยง บุญไม่ได้กลับกันไปเป็นบาปอีก ไม่ คนที่ได้แล้วได้เลย บุญหมดแล้วก็หมดเลย บุญจึงไม่เกิดในตนในผู้ที่หมดกิเลสไปแล้ว พระอรหันต์จึงไม่มีบุญ

จะไปได้บุญได้อย่างไร มันต้องทำบุญนี้ให้มันมีประสิทธิภาพในการที่จะชำระกิเลส ให้ได้ แล้วไม่ต้องใช้อีก บุญ คือ อาวุธฆ่ากิเลส เป็นเครื่องมือฆ่า หรือ ตัวพลังงานฆ่า เป็นตัวตนบุคคลก็คือ นายเพชรฆาต ฆ่ากิเลส

เพราะฉะนั้น เราอยากจะเป็นนายเพชรฆาตฆ่าคน จะไปเป็นนักฆ่า ไปทำไม ใช่มั้ย อย่างนี้เป็นต้น นี่คือนัยยะที่สำคัญ ซึ่งมันได้เข้าใจผิดเชื่อมโยงไป ศาสนาพุทธ จึงเหมือนศาสนา เทวนิยม ปฏิบัติแต่ดี ก็ยังดี ปฏิบัติแต่ดี ไม่ปฏิบัติชั่ว เพราะฉะนั้นปฏิบัติธรรมะที่เป็นโลกุตระไม่ได้

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน แก่นของการปฏิบัติในศาสนาพุทธคือจรรยา 15 วิชชา 8

พ่อครูว่า... โลกุตระนั้นปฏิบัติไม่ใช่ปฏิบัติเพื่อที่จะทำแต่ดี ไม่ปฏิบัติชั่วเท่านั้น ต้องปฏิบัติเพื่อให้รู้จักสุขรู้จักทุกข์ เพราะฉะนั้นอริยสัจ 4 ของศาสนาพุทธ คือ ทุกข์อริยสัจ เป็นศาสนาของอารยยะ จึงเรียก อริยสัจ 4 ผู้ที่บรรลุธรรมของพุทธเป็นอริยะ ผู้ไม่บรรลุธรรมของพุทธ ไม่เป็นอริยะจึงเป็น มลัทธิ

มีคน 2 ประเภทคือ คนเจริญกับคนไม่เจริญ คนยังไม่เจริญคือ คนมลัทธิ อย่างศาสนา เทวนิยมเห็นไหม ยิ่งฆ่าแกงกัน โอโฮ...รัสเซียกับยูเครนยิ่งฆ่าแกงกันหนักเลย ประเทศอื่นใดเขาก็ฆ่าแกงกัน ประเทศไทย พุทธศาสนานี้ ไม่ต้องไปฆ่าแกงกับใครเลย พยายาม มันจำเป็นที่สุดก็ทำไปเพื่อป้องกันรักษาประเทศ จนกระทั่งหลีกเลี่ยงได้นั้นแหละคือสำเร็จ

เพราะฉะนั้น ถ้าประเทศไทยเป็นกลาง ใครจะเป็นอย่างไร ใครเขาจะรุกรานอย่างไร เราก็พยายามหลบเลี่ยงหลีกเลี่ยง ไม่ไปปะทะ ไม่ไปทะเลาะ ไม่ไปทำสงคราม ไม่ไปรบราฆ่าฟันกันนะ แต่เป็นผู้ที่ปฏิบัติตนเป็นผู้ให้ เป็นผู้เสียสละ เป็นผู้เกื้อกูลโลก โลกานุกัมปายะให้ได้ เป็นผู้ที่มี พุทธชนิตายะ พุทธชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ จริงๆ

ช่วยเหลือประเทศอื่นๆใดๆ มันช้อนมากเลยโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้านี้ ท่านสอนให้เป็นคนไม่สะสม ไม่กอบโกย ใจพอ มาน้อยๆ กินน้อย ใช้น้อย ไม่ใช่ทรมาณตนนะ กินน้อย ใช้น้อย กินอย่าไปตะกละ เพราะว่ารุกิเลส ไม่ไปติดไปยึดในสิ่งที่ไม่น่ากินไม่น่าเสพที่โลกเขาหลอกกันมาก ทุกวันนี้โลกเขาหลอกกันมาก แม้แต่ในเมืองไทยก็หลอกกัน ประดังกัน หลอก จริงๆ มันขัดแย้งกับศาสนาพุทธ นี่ น่าเที่ยวกินแหลก อะไร ชีพจรลงดินกินอะไรของเขาไป ตามอำเภอใจอะไรรายการ ซึ่งมันย้อนแย้งกับศาสนาพุทธ มันไม่ใช่ศาสนาพุทธที่จะพาให้ไปหลงในอาหาร

อาหารนี้แหละหลงกันมาก ถ้าเรียนรูตรงนี้ โภชนะมัดตัญญดา เป็นหลักของศาสนา พุทธ ปฏิบัติเรียนรู้กิเลสแล้วลดๆ ไป ไม่ต้องไปเอร็ดอรรอย ไม่ต้องไปตามหาอรรอยอีกเลย นั่นต่างหากคือศาสนาพุทธ ถ้ายังไปตามหาอรรอยอีก อรรอยที่ไหน จันนี่แหละ นักชิมชั้นเลิศว่า อย่างนั้น นักกินแหลก กินตามไปกินที่นั่นอะไร อรรอยที่ไหนตาม กิเลสแท้ๆ ซึ่งไม่รู้จักกิเลส ดู แล้วก็นำเสนอ แต่ไม่รู้จะไปขัดแย้งอย่างไร เพราะว่าคนเราแม้แต่เป็นพุทธศาสนิกชนแท้ๆ ก็ ยังไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลย เผยแพร่ออกมาสื่อสารจัดรายการ

อาตมาก็เคย ผ่านมาตั้งแต่ยังไม่ปฏิบัติธรรม เป็นฆราวาส ทำรายการโทรทัศน์ ก็ทำ รายการทำอาหารนี้แหละ อาตมาก็เป็นผู้ดูแลจัดรายการในอาหาร จัดรายการอาหารตั้งแต่เอา หม่อมหลวงเดิบ ชุมสาย ที่เป็นมือทำอาหารระดับในวัง มาออกอากาศ เอาคนเก่งมา ออกอากาศเป็นรายการก็ติดกันอยู่ เป็นรายการทำอาหาร ก็ไม่รู้ แต่มาปฏิบัติธรรมแล้วจึงรู้ ศาสนาพุทธ จึงนำเห็นใจมันเป็นเรื่องโลกุตระธรรม

เพราะฉะนั้นจึงยาก แต่ยากก็ดีที่สุด เพราะเป็นศาสนาที่เกิดผลจริง เรียกว่า ภาวนามัย หรือภาวนมะ ภาวนามัย แปลว่า เกิดการสำเร็จ เป็นผล ภาวนาเป็นผล ทานก็ให้เกิด ภาวนามัย ศีลก็เพื่อทำให้เกิดภาวนามัย

ผลที่สำเร็จ ท่านเรียกว่า หุตัง ในพระบาลี เมื่อมีผลสำเร็จก็คือละกิเลสได้ ลดกิเลสได้ เป็นผลของท่าน เป็นผลของศีล ภาวนามัยไม่ใช่เป็นผลจากการนั่งหลับตา สะกดจิต หลับตา สะกดจิตไม่เกิดผลภาวนามัย เป็นผลเดิรถียั เป็นผลได้สมณะจิต ไม่ได้เป็นผลสำเร็จที่ เป็นการปฏิบัติล้างกิเลสออก

เพราะว่าการปฏิบัติทานก็ดี ปฏิบัติศีลก็ดี จะปฏิบัติแล้วมันจะรู้ดาหุจมูลลังกาย ภายนอก 5 ทวาร กระทบสัมผัสแล้ว เกิดการปรุงแต่งขึ้นมาเป็นสังขารธรรม แล้วก็แยกแยะ สังขารธรรมนี้ให้ออก แล้วเราก็จัดการ วิจัย ตามโพชฌงค์ 7 นั้นแหละ

เราปฏิบัติธรรมตามหลักมรรค 8 แล้วก็มีโพชฌงค์ 7 เป็นตัวร่วมไปด้วยเสมอเลย ที่จะ ทำงานร่วมกัน เมื่อโพชฌงค์ 7 กับมรรค 8 ทำงานร่วมกัน ก็กลายเป็น โพธิปักขิยธรรม 37

ตั้งแต่สติปัฏฐาน 4 สัมมัปปธาน 4 อิทธิบาท 4 หลัก 4 ของ สติปัฏฐานก็มีสำรวม สังวร พิจารณา ภายในกาย

ภายในก็ต้องมีภายนอก เวทนาในเวทนา ก็พูดกันนะ ใน เมื่อมีในแล้วมันก็ต้องมีนอก เมื่อมีนอกมันก็ต้องมีใน มันต้องมีคู่กันเสมอ จิตในจิต ธรรมในธรรม แต่เขาไปอยู่อันเดียวเขา ไม่พิจารณา 2 ไม่ได้เปรียบเทียบกัน ไม่ได้มีทั้งคู่ เพราะฉะนั้นกายมีภายนอก ดาหุจมูลลังกาย ผัสสะ แล้วก็เกิดเวทนา ในเวทนานั้นก็คือมีตัวจิตเป็นประธาน

โฬจิตเป็นประธานนี้แหละ เราต้องรู้รายละเอียดของจิตที่เป็นตัวตั้ง ที่มีกิเลสครบ เรียก ว่า เจโตปริยะ เมื่อมีญาณ มีความรู้ก็เกิดรู้เจโตปริยะ 16 เป็น เจโตปริยญาณ 16 กิเลสก็มี กระบวนการอยู่ตรงนี้ ไม่เห็นยากเลย

1. มีโรค 2. มีโทษ 3. มีโทษ ก็อ่านมันให้ได้ เรียนให้รู้ว่ามันเกิดโรคเมื่อไหร่ โทษเมื่อไหร่ โทษเมื่อไหร่ เรียนรู้ทีละลำดับ ไม่ใช่ไปฆ่ากิเลสโรคพรวดเดียว โรค ดันๆ เล็กๆ ซึ่งมันไม่ใช่ตายง่ายๆ นะ มันมี หยาบ กลาง ละเอียด ต้องฆ่ามันเป็นลำดับๆ ไป ให้มันตายเรียกว่า วิตโรค วิตโทษ วิตโทษ ก็เป็นเจโตปริยะ 6 ข้อแล้ว ก็ง่ายเมื่อมีหลัก

ที่นี้เมื่อเป็นคนมันมีตระกูลหรือว่ามีจริต มีจริตของตัวเอง เป็นพุทธจริตหรือ เป็นศรัทธาจริต เป็นต้น เป็นสายศรัทธาหรือสายปัญญา นี่แต่ละคนนี่แหละ ตัวเองคนส่วนใหญ่ ก็พอรู้ะ บางคนก็มีปัญญาว่า เข้ามาศึกษาธรรมะจะรู้ได้แยกออกว่าอ้อ เรามีตระกูล มันมีตระกูลของ มาแต่ไหนแต่ไรเลย อย่างสายพระโมคคัลลานะกับสายพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะคือสายศรัทธา พระสารีบุตรคือสายปัญญา อย่างนี้เป็นต้น

ซึ่งมันไปบังคับไม่ได้ของคนแต่ไหนแต่ไรมา พระพุทธเจ้าก็ศึกษาค้นพบตรัสรู้ได้เรียบร้อย ก็เอามาสอนได้เรียนรู้ เพราะฉะนั้นใครจะมีจริตอย่างไรก็แล้วแต่ จริตอย่างหนึ่งพอเรียนรู้ธรรมะได้ทำให้มันลดลงได้เป็นขั้นตอน เริ่มต้นลดได้ก็เรียกว่าเป็น สังขิตตจิตต เป็นตระกูลศรัทธา

ตระกูลปัญญาเป็นตระกูลฟุ้งๆ พวกฟุ้งกับพวกเป็นก้อน ซึ่งศัพท์สมัยใหม่เอามาเรียกด้วยศัพท์วิทยาศาสตร์ว่า Static กับ Dynamic อย่างนี้เป็นต้น มันก็มี 2 อย่างนี้แหละแต่ไหนแต่ไร มันได้มามันก็ยังยาก มันไม่กระจ่าง ไม่จับตัวได้เป็นเนื้อแท้ได้ง่ายๆ ได้ขึ้นมารู้แล้วเริ่มต้นได้แล้ววิธี 2 อย่างได้มาเป็นขั้น สังขิตตจิตต กับ วิชิตตจิตต ของใครก็ของมัน ของตัวเองอยู่ตระกูลไหน ก็เรียนรู้ ลดกิเลสให้ได้จริง

ทำได้ก็เรียกว่า มหัคคตะ จิตเป็น มหัคคจิต ทำไม่ได้เป็นอมหัคคจิต ก็เป็นอีกคู่หนึ่ง ก็จำได้ง่าย

ถ้าทำได้ดีเรื่อยๆ เลยจนกระทั่งรู้จักแล้วเก่งแล้ว กระทั่งสัมผัสกับรู้จักกิเลสแล้วมีวิธีทำให้กิเลสลดได้ ได้เก่งขึ้นชำนาญขึ้นก็เป็น สอดคล้องจิตต เข้าไปสู่จิตที่มันเป็นอุตตระ ไปเรื่อยๆ แต่กิเลสมันยังไม่หมด กิเลสมันยังไม่จบ กิเลสมันยังมีอีก แต่ได้แล้วได้จริง แต่เป็นอริยะแล้วเป็นโลกุตระบุคคลแล้วตรงนี้ สอดคล้องจิตต เป็นโลกุตระบุคคลไปเรื่อยๆ

ท่านแปล สอดคล้องจิตตว่า จิตดีแล้ว แต่ดีกว่านี้ยังมีอีก มันรู้ว่ายังไม่หมดกิเลส ยังไม่ถึงขั้นสูงสุด ยังไม่เป็น อนุตตรังจิตต อนุตระคือ มันรู้จัก อุตระ มันคือความเหนือ เป็นโลกุตระธรรมพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้นกิเลสยังไม่หมดไป ยังไม่สิ้นทีเดียว เรียกว่าได้แล้วทำได้แล้ว เข้าเป็นพระอาริยะไปเรื่อยๆ จนสุดท้าย จะชื่อว่า อนุตตรังจิตต ก็เพราะแยกไปเป็น 2 อย่าง

1. แกนจิต 2. แกนวิมุตติ

เพราะฉะนั้น จะต้องดูที่จิตกับดูที่วิมุตติ อนุตตรังจิตต ที่นี้สมาธิของพระพุทธเจ้าเรียกว่า จิตตมันเรียกว่า สมาหิตะ มีจิตตมัน จิตที่จะตั้งมันเพราะว่ามีวิมุตติ วิมุตติคือกิเลสหลุดพ้นไปหลุดพ้นแล้วก็จึงจะตกผลึกลงไป ผลึกก็แน่นเข้า ตั้งมันเข้า

เพราะฉะนั้นจิตที่จะเป็นจิตตั้งมั่นสมาธิของพระพุทธเจ้า จึงไม่ใช่จิตตื่นๆ สะกดจิตเอา
ง่ายๆ ไม่มีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ไม่ได้เก็บตั้งแต่ข้างนอกไปถึงข้างในละเอียดลออไป
ไม่ใช่เลย

นี่คือความเสื่อมของศาสนาพุทธทุกวันนี้ ไปหลง ศาสนาพุทธขอยืนยันอีกว่า ไม่ใช่
นั่งหลับตาปฏิบัติ หลับตาปฏิบัติไม่ใช่ศาสนาพุทธ ต้องมี อปัณณกปฏิบัติ 3 จึงจะ
เป็นศาสนาพุทธ มีหลักฐานยืนยันอธิบายแล้วอธิบายอีกวนเวียนซ้ำซาก พวกเราเข้าใจแล้ว

แต่หลับตานั่นจะมีประโยชน์ไหม มี ท่านถึงเรียกว่ามีอุปการะและท่านก็ไปแปลว่า มี
อุปการะมากก็ไม่มีปัญหา หลับตามีประโยชน์อะไรบ้าง อาตมาก็ขยายความ มีอุปการะอะไร
บ้าง แต่ไม่ใช่แก่นของการปฏิบัติธรรม เพื่อที่จะล้างกิเลสหมด สิ้นอาสวะได้ ไม่ใช่ ไม่ใช่เลย

ผู้ปฏิบัติธรรมจริงๆเป็นสัมมาทิฐิของพระพุทธเจ้านั้น ไม่ต้องนั่งหลับตาเพื่อล้างกิเลส
ลืมตาปฏิบัติด้วยจรณะ 15 วิชชา 8 เกิดฉาน เกิดวิมุตติ เป็นวิชชา 8 ฉาน 4 เพราะฉะนั้นฉาน
4 ของพระพุทธเจ้าเกิดจากจรณะ 15 ฉาน 4 ของนั่งหลับเตียรถีย์เขาก็เรียกฉาน 4 เหมือน
กัน เกิดจากการนั่งหลับตาสะกดจิต ซึ่งเป็นคนละโลกเลย คนละเรื่องเลย

เพราะฉะนั้นเมื่อศาสนาพุทธเสื่อมจริง เขาก็ไปเห็นตื้นๆง่ายๆเท่านั้น มันต้องยากหน่อย
ยากกว่ากันอยู่ ฉานของพระพุทธเจ้า ที่หลับตาไม่ได้ ต้องลืมตา หลับตาไม่ใช่ฉานของ
ศาสนาพุทธ

พูดไปอย่างนี้มันก็ขัดแย้งกับที่เขาหลงยึดถืออาจารย์ใหญ่ แล้วก็มีความเคารพนับถือ
กันมาสืบทอดกันมา โพธิรักษ์โผล่มาในชาตินี้อาจารย์ก็ไม่มี สำนักก็ไม่มี แล้วยังมาตั้งบอกว่า
ของฉันเอง ความรู้ของตัวเองมาตั้งแต่ชาติก่อนเขาก็ แหะ ให้ไม่เชื่อ หน้าตาก็ไม่เห็นจะเป็น
อาจารย์อาเงินอะไรเลย

เขาไม่เชื่อเพราะว่ามันเสื่อมจริงๆ ความเชื่อถือมันยาก เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นสาย
ดํารหรือสายนั่งหลับตา ก็ไม่เชื่ออาตมาทั้งคู่ และสายที่ นั่งหลับตาก็ไม่ค่อยอดดีเท่าไร
สายลืมตา สายดํารนี่ถึงมาตีอาตมา มาจัดการอาตมาก็คือสายเถรสมาคม ที่เป็นสายดําร
สายเปรียญ ปฏิญญาเอก ปฏิญญาเอก ไปได้ปฏิญญาเอกศาสนาพุทธมาจากอเมริกาอย่างนี้ โธ
เอ๋ย ศาสนาพุทธที่เป็นอเมริกาเทวนิยม ศาสนาพุทธจะมาให้โลกุตรธรรมได้อย่างไร

นี่แหละคือเห็นชัดๆเลยว่ามันไม่เข้าใจเลย ที่จะมาให้เทวนิยมมาสอนศาสนาพุทธ ให้
โลกียะมาสอนโลกุตระ แล้วไปเขียนดํารเป็นเจ้ามาสอน นี่เห็นว่ามันเสื่อม โดยที่เขาไม่รู้อะไร
เลย ไปเอาเศษขยะมาแกลงให้เรากิน เพราะเขาไม่รู้ มันเสื่อมจริงๆ ยืนยันถึงความเสื่อมของ
ศาสนาพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้นผู้ที่ไม่รู้ก็นำพากันไปหลงทิศหลงทาง มั่นนานแล้วนะ มันเสื่อมมันผิดหลง
ทางมาหลายร้อยปีแล้ว หลายร้อยปีมาถึงวันนี้จึงบอกว่า โอโห จะไปสาวต้นทางที่พากันเสื่อม
จนกระทั่งเห็นความผิด เห็นความเสื่อมเป็นความเจริญ เห็นความผิดเป็นความถูก ไปยึดอย่าง

นั่นแล้ว เห็นผลของความผิด จนกระทั่งไปหลง ผู้ที่จะว่าจริงๆ แล้วมันก็มีภาษา 2 ภาษา เลื่อม ก็คือตณกรก ทีนี้ถ้าพูดสภาวะคู่ คู่ของนรกก็คือสวรรค์

แต่ของพระพุทธเจ้ารู้ทั้งนรกสวรรค์เป็นสภาวะคู่ แล้วไม่มีทั้งนรกและสวรรค์ อันนี้แหละ มันสุดพิเศษ เพราะฉะนั้นผู้ที่พ้นเป็นโลกุตระ มีอำนาจหลุดพ้นเป็นโลกุตตรธรรมจะรู้ทั้งนรก สวรรค์แล้วไม่เอาทั้งนรกสวรรค์ ก็สวรรค์ก็เป็นภพ นรกก็เป็นภพ

เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธจึงไม่มีทั้งเทวดา 6 ภูมิ ไม่มีเทวดาจตุมหาราช ดาวดึงส์ ยามา ดลิต นิมมานรดี ปรมิหมิตวสวัตดี คนที่เขาติดยึดอยู่เขาก็มี แต่พูดหลุดพ้นแล้วเป็นอรหันต์แล้ว ไม่มีสวรรค์ นรกไม่ต้องพูดเลย นรกนั้นพอมีนรกเยอะเยอะสารพัด อาตมาไม่ได้จำมาเลย ไม่ได้ ไปไล่ภาษาเขามา ที่เป็นนรก

เพราะฉะนั้น อาตมานำสิ่งที่มันผิดเพี้ยนนี้มาพยายามพูด แม้ยังไม่ตายอายุถึง 100 ไป เกินกว่า 100 อาตมาก็ยังจะพูดอยู่อย่างนี้แหละ เพราะเป็นความจริงที่อาตมามั่นใจที่สุดแล้ว ว่ามันไม่มีทางเป็นผิด ก็ต้องแก้ไข ก็ต้องพูดย้ำพูดซ้ำพูดซ้ำ อาตมาว่าอาตมาทำงาน เผยแพร่อธิบายความจริง เอาสังฆกรรมพระพุทธเจ้ามายืนยัน 50 กว่าปีได้ จนปานนี้แล้ว อาตมาเชื่อว่า

ถึงแม้เขาจะด้านอย่างไรก็ทุกวันนี้รับฟังบ้างแล้ว หรือ เขาไม่ต่อต้านอาตมา ผู้ที่ไม่ ต่อต้านแต่รับฟังบ้างแล้วก็เจริญแน่ ผู้ที่ไม่ต่อต้านอาตมาก็เพราะว่าอาตมาหนึ่งเห็นยว ด้าน อย่างไม่อาตมาก็ไม่ยอมหยุด จะฆ่าอาตมาก็ฆ่าได้ให้ตาย แต่ว่าฆ่าอาตมาไม่ตายเพราะ อาตมาหนึ่งเห็นยวอยู่ยงคงกระพัน ฆ่าไม่ตาย แล้วอาตมายังมีชีวิตอยู่แล้วก็จะพยายาม มีชีวิต ให้นานขึ้นไปเรื่อยๆ แล้วก็อธิบายสอนพวกนี้แหละ

ถ้าไม่ฟังอาตมาบ้างแล้วก็ไม่พัฒนาความเข้าใจใหม่ ตั้งใจตื่นขึ้นมาเรียนรู้ฟัง อาตมา สาธยายคำสอนซ้ำซ้ำ เพราะว่ามันไม่รู้จะอย่างไร มันต้องเอาแก่น ที่ว่าเอาแก่นหรือ เบื้องต้น รากเหง้าของศาสนาพุทธ ที่เป็นเปลือกหรือสะเก็ด กระพี้ นั้นมันมีเยอะเยอะ มันเป็นเรื่องปลอมไม่เข้าหาแก่นมีมากมาย เราพูดไม่ไหว อาตมาก็ต้องลัดมุ้งเข้าไปหาแก่น

แก่นที่วานี้ก็คือ พุทธคุณของพระพุทธเจ้าแท่ๆ ที่เรียกว่า จรณะ 15 วิชชา 8 นี่แหละ มัน คืออะไรกันแท่ๆ เขาก็ยังพอพูดกัน ก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา อะไรอย่างนี้เป็นต้น แต่ ศีล สมาธิ ปัญญา ที่อธิบายขยายความว่า อธิศีล อธิจิต อธิปัญญา อธิคือสิ่งที่เจริญ จึงเรียกอธิ ซึ่งนัยยะ ของศาสนาพุทธ อธิจิต เจริญเป็นสมาธิมันก็อย่างหนึ่ง อธิจิตของเดียรธีย์ หรือของที่ไม่ใช่ พุทธมันก็มี มันก็อีกอย่างหนึ่ง ก็ต้องรู้ว่ามันต่างกันอย่างไร ก็มาศึกษากันให้ได้จริงๆ แล้วก็ จะไปเสียเวลากับสิ่งที่มันผิดอยู่ทำไม

เพราะฉะนั้นผู้ที่เข้าใจ อธิจิต ที่เป็นจิตสัมมาทิฐิ ปฏิบัติศีลเพื่อให้เกิดอธิจิต และให้ เกิดมีปัญญาที่เป็นปัญญาของพุทธ ไม่ใช่เป็นปัญญาเดียรธีย์

ที่จริงปัญญาเดียรธีย์ไม่มี มันเป็น เจโก พยัญชนะที่ใช้บอกความรู้แบบโลกีย์ก็คือ เจโก เป็นความรู้ความฉลาด พยัญชนะเรียกว่า เจโก

แต่ความรู้ความฉลาดที่เป็นปัญญา นี่เป็นของพระพุทธเจ้า เป็นโลกุตระธรรม เรียกว่า โลกุตระ เรียกว่าปัญญาแบบโลกุตระ อันนี้ก็ไม่เข้าใจ จนกระทั่งพระพุทธเจ้าตรัส ปัญญา 8 เอาไว้ อาตมาก็เอาปัญญา 8 มาเขียนเป็นหนังสือ เล่ม 1 ก็พิมพ์ออกไปแล้ว เล่ม 2 ก็พิมพ์ออกไปแล้ว เล่ม 3 เล่ม 4 ก็ยังเขียนอยู่ยังไม่จบ ขยายความเรื่องปัญญา เพราะมันเป็นความรู้โลกุตระ เป็นความรู้รอบโลก เป็นความรู้พิสดาร โอโฮ.. เลิศยอด ไม่มีพระพุทธเจ้า ไม่มีปัญญาเกิดในโลกหรอก

พอเกิดแล้วคนก็รับเอาไม่ไหวมันก็เลยเสื่อม อาตมาก็นำกลับมาฟื้นอีก ให้เกิดเป็นความเข้าใจว่า จริงๆแล้วปัญญาหรือความรู้ความฉลาดแบบโลกุตระ ที่เป็นอารยยะ ไม่ใช่มีลักษณะ วนอยู่แต่ในโลกเทวนิยมเท่านั้นเอง

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน กินอาหาร 4 ให้หมดอਾਲ้มมีแต่อาศัยในชีวิต

พ่อครูว่า... พวกเรานี้พอเข้าใจไหมว่าโลกียะมันต่างจากโลกุตระ เทวนิยมมันต่างจากพุทธ อย่างไร เข้าใจกันดีหรือยัง มันแยกกันคนละโลกเลย เพราะว่าโลกเทวนิยมมันมันเป็นโลกที่รู้จักแต่แค่ ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เจริญ แล้วก็รักษาความเจริญให้มี ลากเยอะๆสูงๆเข้าไว้ ให้ได้เท่านั้นเอง มันไม่ได้มีปัญญาที่เข้าไปขัดเจนแจ่มแจ้งว่า เหตุที่ไปหลงโลกียะ ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข อยู่ของมันคืออะไร มันไม่มีปัญญาที่เข้าไปรู้ชัดจนกระทั่ง จนมันจบ รู้จบ ปฏิบัติให้ตนเองรู้จนจบ

เมื่อรู้จบนี้แหละ เราจึงจะได้รู้ว่า จิตนิยามนี้มันคือธาตุรู้ที่ อ้อ.. คนไปยึดมันถือมันว่าเป็นเรา เป็นของเรา อย่างนี้เอง เพราะฉะนั้นศาสนาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านอธิบายจนกระทั่งสุดท้ายรู้แล้วว่า จิตที่ทำให้สะอาดบริสุทธิ์ รู้จักเหตุแล้วฆ่าเหตุ หมดแล้วไม่เกิดอีกเลยในจิต เมื่อรู้จบแล้วก็ อ้อ..มันก็มีเหตุอย่างนี้เอง เพราะฉะนั้นอรหันต์ เป็นต้นขึ้นไป ก็รู้ว่าจิตที่หมดกิเลสเป็นอย่างนี้ จิตที่ยังมีกิเลสจะมากน้อยอย่างไรก็รายละเอียดก็มีไปตามลำดับ มันเป็นอย่างนี้

เมื่อบรรลุลแล้วก็จะเห็น 2 ผัง แล้วจะรู้ความจริงว่าตนเองเป็นจริงเป็นปัจจุัตตัง เป็นต้นเองแล้ว อ้อ.. จิตมันเป็นสังขารชนิดหนึ่งเท่านั้น มันเป็นการปรุงแต่งระหว่าง รูปกับนาม เรียกมันว่าวิญญาณ เหตุปัจจัยอื่นๆก็ขยายไปเป็นอิทัปปัจจยตา หรือเป็นปฏิจลสมุปบาท

เพราะผู้ที่เข้าใจปฏิจลสมุปบาทได้ โดยถึงสภาวะเลย รู้ว่าสังขารมีอาการอย่างไร มาเป็นวิญญาณ วิญญาณเราเรียกว่าวิญญาณ ต่างจากสังขารอย่างไร แยกจากวิญญาณเป็นนาม รูปแยกอย่างไร นามอย่างไร รูปอย่างไร เมื่อนามรูปไปรวมกันอีก เรียกว่า आयตนะ आयตนะก็คือ วิญญาณที่มีผัสสะ แล้วก็ในอายตนะนี้แหละไปเรียกว่า เวทนา รู้ความรู้สึก

ผู้ที่ไม่ได้เรียนรู้เป็นสุขเป็นทุกข์ ไม่ได้แยกกิเลสที่เป็นเหตุแห่งสุขแห่งทุกข์ ไม่ได้แยกปัญญา เจโกอะไรได้ จิตไม่เป็นปัญญาแท้ เป็นเจโกอยู่ ก็หลงสุขเกลียดทุกข์

แต่สุขกับทุกข์นั้นพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ว่ามันเป็นความโง่ ที่มันเป็นสังขารปรุงแต่ง มัน
เป็นอันเดียวกันแยกกันไม่ออกหรอก มันเป็นทေး ทေး แปลว่า 2 เหมือนกระดาษ 1 แผ่น

กระดาษแผ่นเดียวกันแยกไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าจะดับสุขก็ต้องดับทุกข์ จะดับทุกข์ก็
ต้องดับสุข ไม่ใช่หลงสุข เพราะฉะนั้นศาสนาทั้งโลกที่เป็นเทวนิยมทั้งหลายเรียกว่าเป็นสุข
นิยม คือยึดเรียนรู้เอาสุขให้ได้ แล้วผู้ที่มีสุขมากที่สุด ถือว่าเป็นพระเจ้า สอนเรื่องสุข เป็น
พระเจ้า

ศาสนาพุทธมันเลยพระเจ้าไป เลยสุขทุกข์ ล้างสุขทุกข์หมดเลย ไม่มีสุขไม่มีทุกข์
ชนิดที่ดับเหตุ ไม่สุขไม่ทุกข์มีพระบาลีว่า อทุกข์มสุข ส่วนไม่มีเหตุแห่งทุกข์ หมดเลยเกลี้ยง
สูงกว่าไม่สุขไม่ทุกข์ คือ อุเบกขา

อุเบกขา พระพุทธเจ้าจึงที่แยกว่าอุเบกขานั้นเป็นจิตที่มีองค์ธรรมอยู่ 5 คือ ปริสฺสฺธา ปรี
โยทาทา มุทุ กัมมัฏฺฐา ปภัสสรา

เพราะฉะนั้นผู้ที่รู้จักเหตุแห่งทุกข์ ดับเหตุแห่งทุกข์ได้ จิตจึงจะสะอาด เป็นปรี
สฺสฺธาเป็นความบริสุทธิ์ เป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์

พอเป็นอรหันต์ก็เริ่มบริสุทธิ์ ไม่สุขไม่ทุกข์อีกแล้วในโลก ก็จะเจริญเป็น ปรีโยทาทา มุทุ
กัมมัฏฺฐา ปภัสสรา ไปอีก ที่จริงมีรายละเอียดมากกว่านี้อีก แต่พระพุทธเจ้าเอา 5 นี้ก็สบาย
แล้วไปถึงขั้นปภัสสรา ก็สุดยอดแล้ว

เพราะฉะนั้นถ้าเรารู้อาการของจิตอุเบกขา คือจิตไม่มีเหตุแห่งทุกข์คือกิเลสเลยได้ ไม่
ใช่ไม่สุขไม่ทุกข์เพราะสะกดจิตไว้ ไม่ให้สัญญามันทำงาน ไม่ให้มันรับรู้อะไร หรือไปกด
เวทนาเอาไว้ไม่ให้มันรู้สึกอะไร

เวทนากับสัญญานี้ มันเป็นคู่กันเหมือนสุขกับทุกข์ เหมือนเป็นทေးคู่หนึ่ง เมื่อมีความ
ตื่นไม่ไข้ไปกดให้มันดับสัญญาหรือดับเวทนา กดมันทั้งคู่ มันก็มีดับดำมืด มีด ไม่เป็นเรียกว่า
อสังฺญีสัตว์ เป็นสัตว์ไม่มีการกำหนดรู้อะไร ไม่รู้เรื่องอะไรเลยเขาเรียกว่า พรหมลูกฟัก มัน
เหมือนพืชที่ถูกตัดออกมาจากหัวแล้วไม่มีแม่ชีวะ เหมือนลูกอะไรก็ลิ่งคะโล๊ะคะเล อยู่ตรงนี้
มะม่วงอะไร ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธไม่ทำอย่างนี้ เก่งนั่งสะกดจิตได้หลับตาได้อย่างเก่งก็เป็น
พรหมลูกฟัก แต่ถ้าเชื่อว่าตัดหัวตัดอะไรที่เป็นชีวะมันตายแล้ว ห้ามมันทิ้งได้เลย เพราะมันไม่
รู้ตัว ไม่รู้เรื่องอะไร ไข้ไหม ห้ามไปเผาก็ได้ มันไม่ใช่ ของพระพุทธเจ้านั้นามตื่นเต็มตัวทาง
ตาหูจมูกลิ้นกายใจ แล้วมีธัมมวิจยมีสติตื่นรู้เต็มร้อยทางกาย วาจาใจ มีธัมมวิจย รู้เข้าไปลึกใน
จิตจนกระทั่งรู้กิเลสที่ละลำดับ ดับตั้งแต่ภายนอกที่มันหยาบลดลงไปได้ แล้วตั้งแต่ภายนอกก็
อยู่เหนือมัน ไม่ได้หนีมันเลย

กิเลสที่เกิดจากอบายมุขกิเลสที่เกิดจากกาม ตา หู จมูก ลิ้น กาย มี 5 ทวาร กิเลสคาม
นีแหละที่มันหยาบจัดจ้าน แล้วเขาก็เรียกว่าอบายมุข เรารู้เหตุของมันว่า เราไปติดไปยึดไป

หลง พอมิโลกุตตรธรรม รู้จักอบายมุข รู้จักเหตุ ไม่ไหวหрок มันชั่ว มันทุกข์ แล้วต้องไปวนกับมัน เช่น ไปติดกินเหล้า ไปติดเล่นไฟ ไปติดเล่นการพนัน ไปติดสิ่งเสพติด ที่หยาบๆ ชันตัน หรือจะไปติดในเรื่องที่จะไปอยากใหญ่ อันนี้ยากกว่าพวกนี้ จะไปรบให้เป็นเจ้าโลก จะไปปราบปรามประเทศนั้นประเทศนี้ให้เป็นเจ้าโลก ก็เลสทั้งนั้น แต่เขาไม่รู้อันนี้มันรู้ยาก ก็เอาแต่แค่นี้แหละ อยากใหญ่ ในอบายมุขตื้นๆก่อน

แล้วเรียนรู้กิเลสนี้ให้หมดจริง หมดอบายมุขนี้แหละแล้วมาหมด กาม ตา หู จมูก ลิ้น กาย กระทบแล้วไปเสพไปติดในกาม

เช่น กามกับอบายมุขมันก็ใกล้เคียงกัน ติดหนักก็เป็นอบายมุข อย่างมหาบัวนี่ติด หมากพลู ติดหนัก นั่นแหละเป็นอบายมุขแล้วจนไม่รู้ว่ำนั่นแหละคือตัวเองเสพติด ไม่รู้จักการเสพติด เรียกว่าติดหยาบท่านเรียกว่า สุรา

สุระ แปลว่า กล้า แข็ง ใหญ่ สุระ สุรา

เมระยะ ก็เสพติดลดลงมาอีก

มัชชะ ก็ลดลงมาอีก

เสพติดสุดท้ายเป็น ปมาทะ แต่ที่ ท่านเอาแค่สุรา เมระยะ มัชชะ เอาแค่ 3 ขั้นตอน

เพราะฉะนั้นเมื่อไม่รู้ก็ติดจมมันอย่างเป็นคนโง่คนไม่รู้เสพติด ที่อาตมายกตัวอย่างมหาบัวไม่ได้หมายความว่าเกลียดชัง แต่อาตมาสงสาร แล้วก็ไปมีลูกศิษย์ลูกหาหลงติดกัน พวกนี้หลงไปอีก ยิ่งนำเสนอสารมากเข้าไปใหญ่เลย แทนที่จะสงสารมหาบัวเท่านั้น ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ต้องสงสารลูกศิษย์ด้วยก็เพราะว่ามันผิด เขางมกเข้าไปเป็นทั้งชาติ มันก็นำเสนอ

อุตสาหกรรมเสียสละตัวเอง ชีวิตเข้ามาบวช แต่ไปหลงทาง ไ้อหลงทางนี้แหละท่านเรียกว่า เติบโตในทางกัณดาร หลงทางนี้คือเติบโตในทางกัณดาร

เพราะฉะนั้นผู้ที่หลงทาง เติบโตในทางกัณดาร จึงเป็นการหลงทางที่ไม่มีทางที่จะหลุดพ้นได้ง่ายๆ เติบโตในทางอันนั้นเหมือนเติบโตอยู่ในเขาวงกต วนอยู่ในนั้น

ท่านเทียบคนที่หลงทาง ว่ามันมีติดบอด แยกยิ่งกว่าที่พระพุทธเจ้าท่านแยกอาหาร 4 เอาไว้

คุณว่า อาหาร 4 กวฬิงการหาร ผัสสาหาร มโนสัญเจตนาหาร วิญญาณาหาร คุณว่า อันไหนหยาบกว่ากัน มองหยาบได้ทั้งสองด้าน

วิญญาณาหาร พระพุทธเจ้าท่านแยกไว้ว่า ต้องเรียนรู้นามรูป ถ้าแยกนามรูปไม่ออกไม่รู้จักวิญญาณ ก็เรียนรู้ต่อไม่ได้

นามรูปนี้เป็นขั้นต้นของการศึกษา เรียนรู้ ต้องรู้สภาวะ 2 คือนามรูป ไม่เดินด้วยนามรูป ไม่เดินด้วยสภาวะ 2 ไม่ปฏิบัติธรรมด้วยสภาวะ 2 ไปสะกดจิตให้เป็นแต่ 1 1 1 อย่างเดียวเลย หลับพลั้งเข้าไปหา 1 อย่างเดียวเลย โมหะ

ต้องมี 2 ต้องมีนามรูป ต้องมีกาย ต้องมีภายนอกภายใน ต้องมีกายมีจิตอะไรพวกนี้ อาตมาก็ขยายไปหมดแล้ว

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านเทียบคนที่ หลงทาง ไม่รู้จักอะไร อีกอันหนึ่งก็คือ อันที่ 1 เลย วิญญาณอาหารอันที่ 4

กวฬิงการาหาร อันที่ 1 ท่านเรียกว่าเป็นผู้ที่เดิน มีพ่อแม่กับลูก 3 คน เดินทางอยู่ในทางกันดาร กันดารนั้นแหละ อย่างไรก็ตามก็ออกจากเขาวงกตทางกันดารนี้ไม่ได้ คนๆนี้ แล้วยังไปมิดเมาโมหะ หลงหนักหลงหนา เข้าไปอีก

หลงหนักตรงที่ว่าเดินทางกันดารไป มันมีจิตนึกว่าจะไปสู่ทางที่สูงทางที่เจริญ แต่ไม่รู้ทางเลยเหมือนเขาวงกต ไม่รู้ทาง วณ ที่นี้ก็มีเหตุปัจจัยอยู่ในตนเอง ท่านก็เรียกว่า อาหารเครื่องอาศัยชีวิต เป็นคำขำ เป็นอาหาร กินให้ชีวิตอยู่ มีอาหารเป็นจำนวนหนึ่ง กินหมด หมดเสียบ้าง ก็ไม่รู้ว่ากินอะไร คุณจะเดินทางอยู่ทางไหน มันก็มีดินน้ำไฟลม มีต้นหมากรากไม้ มีผลไม้ มีสัตว์ คุณกินสัตว์ล่าสัตว์ กินก็ได้ อย่างโง่ๆนั้นแหละกินสัตว์

ไม่โง่ไม่กินแล้วสัตว์ คุณก็เก็บพืชกิน จะโง่จนกระทั่งไม่รู้จักว่าพืชอะไรกินได้ เลยหรือก็ได้ ไม่ โง่ พอหมดแล้วเป็นไง เราจะไปอย่างไร อยู่ในทางกันดาร ถ้าไม่มีกินนี้ตายทั้งหมดทั้งลูกด้วยนะ พ่อแม่เห็นแก่ตัวก็อย่ากระนั้นเลย ขำลูกที่เป็นที่น่ารักที่น่าชื่นใจนี้กิน เอาเนื้อมากิน เดินอยู่ในทางกันดารต่อไป ก็ขำลูกเสีย แล้วก็เอาไปทำเป็นเนื้อเค็ม พกไป กินไปเรื่อยๆ ก็อยู่ในทางกันดารอยู่ในเขาวงกตนั้นแหละ มันไม่มีทางพ้นหรอกเพราะไม่รู้ทาง ไม่มีจุดเริ่มต้น

เสร็จแล้วลงมาย ตัวเองขำลูกด้วยมือ กินเข้าไปในปาก ลูกน้อยๆของฉันไปไหน ๆ บิดโธ่เอ๊ย ก็เอ็งขำลูกด้วยมือแล้วเอ็งก็ทำเนื้อเค็มกินยังชีพอยู่นี้ อุทาหรณ์ของพระพุทธเจ้านี้สุดแสนเลยนะ มันโง่อะไรถึงขั้นนั้นนะมนุษย์มนา

เพราะฉะนั้นคนกินเนื้อ และยกตัวอย่างถึงขั้นกินเนื้อบุตรด้วย คุณกินเนื้ออย่างอื่นก็เหมือนคุณกินเนื้อบุตร คุณกินเนื้อสัตว์ใดๆก็เหมือนคุณกินเนื้อ ทำไม่โง่ ไม่รู้จักว่าพืชพันธุ์ธัญญาหาร มันไม่มีในแผ่นดินได้อย่างไร คุณเดินอยู่ในทะเลทราย ไร้ใจ

—สู่แดนธรรม... เดินอยู่ในทะเลทรายไม่มีพืชให้กินครับ

พ่อครูว่า... พระพุทธเจ้าท่านบอกแล้วว่าเดินทางไกลกันดาร ไม่ได้บอกว่าทะเลทราย คือเดินทางอย่างไม่สัมมาทิฐิ แต่คุณไปตีความว่าเดินอยู่ในทะเลทราย อย่าหัวล้านหลั่นครุนะ สำนวนของอีสาน อย่าหัวล้านหลั่นครุ อย่าทำเป็นรู้เกินครูบาอาจารย์

เพราะฉะนั้นการโง่ซ้ำโง่ซ้อน คุณกินหมากกินพลูยังไม่ถึงขั้นกินเนื้อลูก อาจจะพอกันกับการกินเนื้อสัตว์ คุณก็ไม่รู้ตัว ไม่รู้เรื่อง กินไป นึกว่ามันยังชีพที่จริงมันไม่ได้ยังชีพอะไรเลยในการกินหมากกินพลูอย่างนี้เป็นต้น นี่คือการไม่รู้ เสพติด ไม่รู้สิ่งเสพติดในอาหาร กวฬิงการาหาร

—มีผู้เขียนมา คุณทำมาด้วยใจได้ร่มโพธิ์

กวฬิงการาหาร อาหารคือคำขำ เป็นอาหารเลี้ยงขั้นที่หายาสุด มีกามคุณ 5 ครบ ต้องกินทุกวันขาดไม่ได้ จึงมีความยากที่จะแยกแยะความหิว ความรักชีวิต ความกลัวตาย แยกออกจากความติดในรูปรสกลิ่น เสียงสัมผัสของอาหาร ที่ต้องอาศัยจนเกิดอาลัย

พ่อครูว่า...ผู้ที่พูดมาก็ได้เรียนรู้เข้าใจแม้แต่พยัญชนะและสภาวะ ว่า อาหารนี้เป็นของ อาศัยจนเกิดอาลัย อาลัยคือยังโหยหา อาศัยคือในชีวิตยังต้อง อาศัยมันไป

พระสูตรนี้ชี้ให้เห็นการกินเพื่อดำรงชีวิตโดยไม่มีทางเลือก เพราะอาหารที่มีอยู่นั้นน้อย นิดก็หมดลง แถมทางก็กัณดาร หาอะไรกินก็ไม่ได้ จำใจต้องฆ่าลูกน้อยเพื่อทำเป็นอาหาร ประทังชีวิต ไม่งั้นนั้นก็ตายทั้ง 3 คนพ่อแม่ลูก

ขณะที่กินก็ยังรำพึงรำพันหาลูก กินเนื้อลูกอยู่แต่ก็ยังโง่จนกระทั่ง มันลืมนั่นได้ อย่างไร ฆ่าลูกด้วยมือแล้วก็กินอยู่ในปาก ยังรำพึงรำพันว่า ลูกน้อยๆคนเดียวของฉันไม่อยู่ด้วย แล้ว หายไปไหนเสียๆ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านให้เตือนว่า ทำไมมันยังโง่ถึงขนาดนั้น ถ้า รู้สึกตัวกินอาหารนี้คือกินอย่างไม่ได้กินเพื่อความคณอง ไม่ได้กินเพื่อความมัวเมา ไม่ได้กิน เพื่อตกแต่ง ไม่ได้กินเพื่อประดับประดา แต่กินเพื่อจะต้องข้ามทางกัณดาร ทางกัณดารนี้คือ โลภะทั้งหมด รู้จักทาง พ้นจากทางกัณดารออกไปสู่ทาง นิพพานได้นั้นคืออารยะ นั่นคือทาง พุทธ แต่เทวนิยมยังวนอยู่ในทาง กัณดารทั้งนั้น ยังอยู่ในเขาวงกต ยังหลงสุขหลงทุกข์ ยังไม่ มีทางพ้นได้เลย

เพราะฉะนั้นขอเตือนใจให้เราตั้งสติให้มันเวลากินอาหาร ให้เปรียบเทียบกันกินเนื้อ บุตร เป็นอาหารที่มีผลสูงมาก ทั้ง 4 ข้อรวม 3 ข้อที่ผ่านมา จะได้ไม่มัวเมาหลงในรสอร่อย ของอาหาร หรือกินเพื่อให้ร่างกายมีกล้ามเนื้อสวยงาม ผิวพรรณสวยงาม กินเพื่อให้ผิวพรรณ สวยงาม กินแบบเพื่อความประดับประดา กินอย่างเท่อีก

แต่ให้กินเอาสาระ รุสของตามรสแท้ของอาหาร เพื่อข้ามทางกัณดาร เพื่อข้ามโอชะ สงสาร เพื่อละกามคุณ 5 ในอาหารนั้น

เมื่อกำหนดรู้ได้อย่างนี้แล้วความยินดีที่เกิดแต่เบญจกามคุณ จึงจะละสังโยชนได้

พ่อครูว่า... ดี ทำความเข้าใจไปเป็นลำดับ ผู้จะพ้นเรื่องอาหารนี้ มันเป็นเรื่องที่ แหม คือ การใช้การรับรู้ทั้งทางตา หู จมูกลิ้น กาย ในอาหาร มันมีครบทุกรส กามคุณ 5 มันครบ ดีไม่ดี มันมีรสทางอัตตาด้วย คือติดยึดอย่างไม่รู้เรื่องเลย อัตตา ติดยึดอย่าง ไม่รู้เรื่องเลย เพราะฉะนั้นก็จะไม่รู้ตั้งแต่รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส มันเมาเลย เหมือนคนที่มันเมาเสพยา มันก็ ไม่รู้เรื่องนี้คือพ่อคือแม่ คลั่งมาก็ฆ่าพ่อฆ่าแม่ได้ ไม่รู้เรื่องเลยติดยึด เมา ไม่รู้ความเสพติด ติด ยึดคืออะไร แล้วทำให้ตัวเองหลง อย่างไม่รู้ว่ากินเพื่อที่จะยังขันธ แต่ไปติดเฉพาะรูปรสกลิ่น เสียงสัมผัส ไม่ได้ไปกินเพื่อยังขันธ กินหมากกินพลูนี้เพื่อยังชีวิตยังขันธให้ต่อไปได้หรือเปล่า

พวกคุณไม่เคยกินหมากกินพลูเลยเคยถามแล้ว ชีวิตพวกคุณสบายกว่าไปติดยึด หมาก พลูอีก ไม่ได้เรื่อง เพราะฉะนั้นความรู้ตื่นๆแค่ไม่รู้จักรว่าสิ่งนี้ไม่ใช่เรื่องกินเพื่อยังขันธ แล้วก็มา หลอกคนว่ามันเป็นเรื่องของธาตุขันธ พุดกลบๆเกลื่อนๆไปที่กินหมากกินพลู มันไม่ใช่เรื่อง เสพสิ่งเสพติดแต่มันเป็นเรื่องของธาตุขันธ ถ้าจะให้เอาตามอธิบายตามความ เข้าใจที่เอาตามารู้ ก็คือ โมเมเพื่อให้เขาละไว้ในฐานที่เข้าใจว่า ก็เพื่อเลี้ยงธาตุขันธ ลึกเข้าไป กว้านั้นก็คือ คุณ อยากกินต่างหาก แล้วคุณก็มาอ้างธาตุขันธมันอยาก ที่จริงธาตุขันธมัน ไม่ได้อยากหรอก แต่

จิตนิยามของคนต่างหากมันอยาก แล้วก็หลอกเอาไว้ว่านี่คือธาตุขันธ์ หลอกคนทั้งบ้านทั้งเมือง มหาบัวใช้ภาษานี้ว่ามันเป็นเรื่องของธาตุขันธ์ นี่คือหลอกคนไปอีก

อาตมาไม่เชื่อว่ามหาบัวไม่รู้ เพราะเรียนบาลีมา เป็นมหาด้วย แค่เรื่องธาตุ เรื่องขันธ์ไม่รู้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นอาตมาถึงบอกว่าคนที่โกหกอย่างทีพระพุทธเจ้าตรัสไว้ ทั่วๆ ที่รู้ว่าตัวเองโกหกไม่มีหรอกที่จะ ทำชั่วอะไรที่จะทำไม่ได้ ทำได้หมด ซึ่งก็ไม่ว่าจะอย่างไร

ที่ยกตัวอย่างนี้ขึ้นมาให้รู้ กวฬิงการาหาร ให้มันต่อกันไปจนกระทั่งถึงผัสสาหาร มโนสังขเจตนาหาร และ วิญญาณาหาร มันเชื่อมโยงกันหมดเลยนะ

ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องวิญญาณ ก็ารู้เรื่องในความสุขความทุกข์

วิญญาณาหาร พระสูตรนี้ชี้ให้เห็น ความทนทุกข์ทรมานของวิญญาณ พระราชาสั่งเจ้าหน้าที่ประหารโจร ด้วยหอก 100 เล่มเวลาเช้า โจรไม่ตาย เทียงก็เอาไปฆ่าอีกด้วย หอก 100 เล่มก็ไม่ตาย เย็นอีก 100 เล่มก็ยังไม่ตาย เพื่อที่จะยก ให้เห็นชัดๆว่า วิญญาณนั้นตายยาก ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมาก แม้ว่าจะกำลังถูกประหาร ด้วยหอกเพียงเล่มเดียวก็เกินพอแล้ว หอกเล่มเดียวนี่ฆ่าชีวิตหนึ่งชีวิตตาย นี่หอกตั้ง 300 เล่ม ก็ยังไม่ตายอีก

อุทาหรณ์นี้เทียบไปจนกระทั่งอาตมาว่า อาตมาใช้ปากหอกแทงไปเรื่อย แทงผู้ที่หลงผิดเหมือนโจรปล้นศาสนา ก็พูดผ่านไปอธิบายหมดแล้ว หอกอาตมาหักไม่รู้เท่าไรแล้ว นี่เกินกว่า 300 เล่มแล้ว จนอาตมาว่าโอ..ตาย จนอาตมาจึงได้ชื่อว่า โพธิรักษ์ไอ้หอกหัก ไม่มีความสามารถที่จะใช้หอกแทงให้พวกนี้รู้สึกตัว หอกเล่มเดียวก็รู้สึกได้แล้วเจ็บได้แล้ว ทำไมถึงหนังเหนียวอย่างนั้น หนังเหนียวขนาดนั้น เจ้าประคุณเอ๋ย..

นี่แหละคือความไม่รู้ทุกข์ แล้วหลงทุกข์ว่าสุข เป็นพวกวิปลาส

วิปลาส 4 มีอะไรบ้าง

1.เห็นความไม่เที่ยง 2. เห็นความทุกข์ว่าเป็นความสุข 3. เห็นความไม่มีตัวตน ว่ามีตัวตน 4. เห็นความไม่น่าได้ ไม่น่ามี ไม่น่าเป็นเลย หลงว่า เป็นความน่าได้ น่ามี น่าเป็น เอาความไม่น่าได้ ไม่น่ามี ไม่น่าเป็น มาพูดดูบ้าง

สี่ธรรมะพอครุ ตอน ความทุกข์ 10 ประการที่เลี่ยงได้และเลี่ยงไม่ได้

พอครุว่า... คนเราเกิดมานี้ ทุกข์เท่านั้นที่เกิดขึ้น ทุกข์เท่านั้นที่ตั้งอยู่ ทุกข์เท่านั้นที่ดับไป ผู้ที่บรรลแล้ว พระอรหันต์ทุกองค์ก็พูดแบบนี้ เห็นทุกข์เท่านั้นที่เกิดขึ้น ทุกข์เท่านั้นที่ตั้งอยู่ ทุกข์เท่านั้นที่ดับไป

พระพุทธเจ้าท่านแยกทุกข์ที่หลุดพ้นได้ เลี่ยงได้ 4 ประการ ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้อีก 6 ประการ

เพราะฉะนั้นทุกข์เท่านั้น ผู้บรรลอรหันต์แล้ว ทุกข์ 4 ประการ หมดเลี่ยงได้หมดทุกข์หมดสุขแล้วเพราะรู้เหตุมันดับไปแล้ว แต่ทุกข์อีก 6 ประการ แม้แต่พระพุทธเจ้าก็เลี่ยง ไม่ได้

ในทุกข์ 10 ประการ

ก. ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้ (ทุกข์อันเกิดจากกาย)

1. **สภาวะทุกข์** ทุกข์ประจำสังขาร เกิด แก่ เจ็บ ตาย ใครก็เลี่ยงไม่ได้การเกิดก็เป็นทุกข์ การแก่ก็เป็นทุกข์การเจ็บก็เป็นทุกข์การตายก็เป็นทุกข์นี้ เรียกว่า สภาวะทุกข์ สภาวะแปลว่า อันปรากฏ ปรากฏอยู่ให้เห็น

2. **นิพัตถทุกข์** ทุกข์อยู่เนื่องนิตย์ คือ หนาว ร้อน หิว กระจาย ปวดอุจจาระ ปวด ปัสสาวะ

3. **อาหารปริเยณฺฐิทุกข์** ทุกข์ในการหากิน-การทำงาน . ต้องชวนขวาย แม่แต่สัตว์ก็ ต้องหากิน

4. **พยาธิทุกข์** อวัยวะเจ้าการทำหน้าที่ไม่เป็นปกติ คนไม่ป่วยเลยตลอดจนตายไม่ปวด หัวเลยมันคงจะหายากอย่างน้อยก็ต้องป่วยบ้างอย่างนั้นก็ต้องเจ็บแสบมา ปวดขา ปวดแขน ปวดนั้นปวดนี้ เป็นพยาธิทุกข์

5. **วิปากทุกข์** ทุกข์เพราะผลกรรม เลี่ยงวิปากเก่าไม่ได้วิปากคือวิปาก วิปากตามทัน เราเหมือนหมาไล่เนื้อ มันจัดการทำให้เราทุกข์ อย่างอาตมานี้มีวิปากต้องไปรับทุกข์ ถูก แก๊สน้ำตา มันไม่รู้จะเอาไปไว้ไหน ความเป็นพยาธิทุกข์เจ็บป่วยนั้นก็ทุกข์อยู่แล้ว เจ็บป่วยก็ ทุกข์อาตมาเจ็บป่วยก็ทุกข์ ใ้หนี่วิปากทุกข์ วิปากมันตามมาถึงทัน โอโห แสบ ทุกข์ทรมาน ทรมาน

6. ทุกขขันธ์ ทุกข์รวบยอดเพราะการประชุมแห่งขันธ์ 5 อันยังอาศัยมีชีวิตอยู่

เพราะฉะนั้นคนที่เกิดมามีรูปนามขันธ์ 5 มันเป็นทุกข์ พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ว่า จะพ้น ทุกข์ได้จริงๆต้องไม่เกิดมามีรูปนามขันธ์ 5 สลายจิตวิญญาณ สลายอัตตาเป็นดินน้ำไฟลมไป เลยได้ สุดยอดแห่งการตรัสรู้เลย รู้วิธีทำ รู้วิธี รู้จักจิตนิยาม รู้จักจิตเจตสิกต่างๆ รู้จักเหตุให้ เกิดจิต ดับเหตุเสียได้ทุกอย่างสลายเป็นดินน้ำไฟลม อันนี้ก็คืออยู่ในทุกข์ที่เลี่ยงได้ แล้วมัน จะพาให้ความทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้นั้น เลี่ยงได้ด้วย อีก 4 อันที่เลี่ยงได้ ในขณะที่คุณยังเป็นๆ

ทำไมพระพุทธเจ้ารู้ว่าทุกข์ที่เลี่ยงได้ ถ้าคุณไม่มีชีวิต คุณจะรู้ได้ไหม ... ไม่ได้ จึงต้อง มีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นก็ค้นคว้าในขณะที่มีชีวิตว่า อ้อ...มันเลี่ยงได้ ก็คือ อริยสัจ 4

ทุกข์อริยสัจ คือ ทุกข์ที่เลี่ยงได้ เมื่อสามารถปฏิบัติจนหมดทุกข์ที่เลี่ยงได้นี้แล้ว มี

ข. ทุกข์ที่เลี่ยงได้ (เจตสิกทุกข์ อันสามารถดับเหตุได้แท้)

7. **ปภินกทุกข์** (ทุกข์จรแห่งกิเลส คือ โศก ปรีเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะ เมื่อ พราจากคนที่รัก หรือพราจากสิ่งอันเป็นที่รัก เป็นต้น) คือ คุณอวิชชา คุณโง่ คุณไม่รู้ คุณก็ ไปมีทุกข์มีโศก ไปโศกทำไม ไปพิริพีไรรอยุ่อะไรต่างๆอยู่ทำไม ไปคร่ำไปครวญ แล้วก็ไปหลง โง่ ไปทุกข์โทมนัสอะไรอยู่กับมัน จะเหลือเศษทุกข์ อุปายาสะ ต้องเรียนรูมาให้ได้มันเป็น ปภินกะทั้งนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย

8. สันดาปทุกข์ (ทุกข์ คือ ความร้อนเผาใจ อันเนื่องมาจากกิเลสไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ แผลเผา) ทุกข์ที่เกิดจากกิเลส เราสามารถดับเหตุคือ ราคะ โทสะ โมหะได้ นี่ก็เลิกละทุกข์นี้ได้แล้ว

9. สหคตทุกข์ (ทุกข์ไปด้วยกันกับโลก เช่น ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข) เป็นความทุกข์ที่ยังพัวพัน ยังเกี่ยวข้องอยู่ เหมือนกับพวกมหาเถรสมาคมยังต้องไปเกี่ยวข้อง ไปมีลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข อยู่อย่างนั้น ทั้งที่มันเลิกละได้ ไม่ต้องไปเอา

พระพุทธเจ้าเกิดมามีลาภ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ มียศ มีสรรเสริญมีสุข พระพุทธเจ้ามาอุบัติขึ้นเมื่อรู้ตัวแล้วไม่เอาเลยก็ทิ้งเลย เดินออกมาตัวเปล่าเลย

มาถึงก็พบพระเจ้าปเสนทิโกศล บอกว่าอย่างนี้ดีจังเลย มาบริหารประเทศด้วยกันจะแบ่งให้ครึ่งหนึ่ง พระพุทธเจ้าก็บอกไม่เอาแล้วพระเจ้าข้า ครึ่งหนึ่งของแคว้นโกศลมันใหญ่กว่าแคว้นของพระพุทธเจ้าคือแคว้นกบิลพัสดุ์นะ แคว้นกบิลพัสดุ์ของพระพุทธเจ้านั้นแคว้นเล็ก แคว้นโกศลกับแคว้นมคธเป็นแคว้นใหญ่

ไม่เอาเลยพระพุทธเจ้าไม่เอา มันชัดเจนทุกอย่าง เขาให้แผ่นดินยังไม่เอาเลย ให้ยศศักดิ์ที่ใหญ่ต่างๆไม่เอาเลย เขาเป็นพระเจ้าแผ่นดินที่ใหญ่กว่าเขาก็ไม่เอา ยศศักดิ์อะไรต่างๆนานาก็ไม่เอา เพราะฉะนั้นคนที่ยังหลงติดยึดในยศศักดิ์ก็ยัง ยังเป็นสหคตทุกข์

10. วิวาทมูลกทุกข์ (ทุกข์มีสงครามวิวาทะเป็นรากเหง้า) เป็นทุกข์จากเหตุทะเลาะวิวาท

พอครูว่า... อาตมาถูกเถรสมาคม ถูกมหาประยุทธ์ มาชวนทะเลาะวิวาท อาตมาไม่เคยมีจิตทะเลาะวิวาทกับมหาประยุทธ์เลย ท่านเขียนหนังสือว่าอาตมาเล่มแรกออกมา อาตมาก็เขียนจดหมายขอบคุณท่านไปแล้ว ท่านคงนึกว่าไฉนประชดณะโพธิรักษ์นี้ หนอย..ด่ามันแท้ๆ มันยังเขียนขอบคุณ ท่านก็เลยออกเล่ม 2 เล่ม 3 มาอีก ท่านก็บอกว่าจะเขียนต่ออีกนะ จะกันเอาสิ่งที่ท่านว่าอาตมาผิดอย่างมหาศาลเลย ท่านจะเขียนต่อ แต่ท่านอย่างไรไม่รู้ พอเล่ม 3 ท่านก็หยุด

อาตมาก็ว่า เออเนะ ถ้าจะพูดคำว่า ทะเลาะ ก็คือ ปะทะกัน ท่านปะทะอาตมา เพราะท่านไม่รู้ว่าเป็นตัวถูก ท่านไปหลงผิด ตรงที่ว่าอาตมามันยังใช้ภาษาไม่ถูก แรกๆดันๆใช้ภาษาบาลี แปลบาลีไม่ถูก ก็ท่านเป็นเจ้าแห่งผู้รู้ใจ ท่านก็มีอัตตามานะของท่าน ท่านก็ขัดอาตมาเลย ท่านมีชื่อในทางนา เพราะใครก็ต้องนับถือที่ท่านเป็นผู้นำทางด้านศาสนา ตอนนั้นทางเถรสมาคมก็เอาเลย นั่นเป็นวิบากของอาตมา วิบากทุกข์

ท่านมาทะเลาะอาตมา แต่จริงๆแล้วอาตมา มันเป็นทุกข์ที่เลิกละไม่ได้ มันเป็น วิบากทุกข์ เป็นวิบากของอาตมาที่ต้องได้รับทุกข์อันนี้ มันเป็นทุกข์ที่เลิกละไม่ได้มันเป็นวิบาก

โพธิสัตว์มีวิบากพวกนี้ทั้งนั้น เพราะโพธิสัตว์จะต้องตำหนิ ตำหนิถูกด้วยนะ แต่ก็ยังเป็นวิบาก นี่ก็คือวิบาก เศษวิบาก เศษวิบากก็ยังไม่ใช่เบา โอ้โฮ ต้องใช้เวลานาน แต่อาตมาไม่ได้ทุกข์อะไรหรอก ที่ถูกเล่นงาน ไม่ได้ทุกข์อะไร

ที่อาตมาไม่ได้ทุกข์เพราะว่าอาตมารู้ว่าเป็นวิบากของอาตมา อาตมารู้ โดยเฉพาะ อาตมาเป็นโพธิสัตว์ระดับ 7 เข้าใจทุกข์ 10 อย่างเหล่านี้ดีหมด ถ้าหากไม่เข้าใจทุกข์ก็จะพ้นทุกข์ออกจากทุกข์ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ได้อย่างไร ก็รู้แต่ว่าเป็นทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้ ก็ยอม ทุกวันนี้ยอมเกิดมาเป็นโพธิสัตว์ ตายแล้วเกิดอีกก็ต้องทุกข์ มีชั้น 5 ก็ต้องเป็นทุกข์แล้ว ต้องเลี้ยงดูมันต้องหางานให้มันทำ งานที่เรา ก็สมัครใจ งานโพธิสัตว์นี้ก็สมัครใจ

คนเข้าใจเห็นใจว่า อาตมาทำงานนี้เป็นงานใหญ่งานหนัก แต่เหมือนหนึ่งงานหนักมาสมัครงานเบานะ ที่อาตมาทำงานนี้แต่ที่จริงเป็นงานหนักมาก ยิ่งยุคนี้เป็นยุคที่เสื่อมศาสนาพระพุทธเจ้าเสื่อมมาก ก็ยังหนักมากเลยเป็นงานที่ยากมาก

ที่พูดนี้ใครจะเข้าใจได้ก็ดี เข้าใจเก่งๆก็ดี เข้าใจไม่ได้ก็ผ่านไปนะ มันเป็นงานที่โพธิสัตว์ได้ทำงานที่ยากมาก ยากชนิดที่คนมองว่า มันเบา มันเหมือนได้รับความยอมรับนับถือ

อาตมานี้ได้รับความยอมรับนับถือ เชิดชูยกย่อง อย่างทุกวันนี้ไปไหนมาไหนจะกินจะอยู่ โอ้โฮ...อาตมามาพ้นทุกข์ที่ว่า อาตมาไม่เป็นพระเจ้าแผ่นดิน อาตมานี้จะได้รับการเท่ากับพระเจ้าแผ่นดิน แต่มันไม่ใช่อย่างนั้นทีเดียวเท่านั้นเอง มันไม่เป็นกระบวนการ แต่เท่าๆกันนั้นแหละ แต่อาตมาต้องมาทำงานอย่างนี้ซ้อน อันนี้อาตมาก็ยังอธิบายไม่เก่ง ที่พูดไปเมื่อกี้

ถ้าเข้าใจว่า อาตมานี้ลำบากชนิดหนึ่งทางนามธรรม และนามธรรมของอาตมา ไม่ต้องตะลอนๆเหมือนในหลวง ในหลวงรัชกาลที่ 9 ตะลอนทั่วประเทศ ท่านหนักอย่างเห็นเป็นรูปธรรม แต่อาตมานี้หนักอย่างนามธรรม ไม่ต้องตะลอน แต่โอ้โฮ...จะช่วยประชาชน ท่านก็ช่วยประชาชน เห็นไหมมันซ้อน มันต่างกันชัดเจน

ซึ่งท่านทำอยู่ 70 ปี ท่านก็ไปแล้ว อาตมาก็ต้องทำสัก 70 ปีให้ได้ นี่เพิ่งทำมา 53 ปี อีกเท่าไร อีก 17 ปี อายุ 105-106 ปี ประมาณนั้น

ไม่รู้จะเท่าหรือไม่เท่าท่านไม่รู้ได้ ก็ไม่รู้จะพักเพียรอยู่ เพื่อจะทำงานนี้ให้ได้ แต่ไม่ได้ไปแข่งดีแข่งเด่นอะไรกับในหลวงหรอก เพราะว่าอาตมาไม่จำเป็นต้องแข่ง เพราะว่าท่านก็ทำของท่านไป อาตมาก็ทำของอาตมาไป แต่มันช่วยมนุษยชาติทั้งคู่ คนหนึ่งทำรูป คนหนึ่งทำนาม อาตมาทำนาม ท่านทำรูป ก็ทำไป นี่ก็อธิบายสุฟังประกอบไปเรื่อยๆ

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน คนจะชมพระพุทธเจ้าและอารียสาวกว่ามีศีล คือการชมที่ต่ำที่สุดแล้ว

พ่อครูว่า... วันนี้อธิบายธรรมะอะไรต่ออะไรไป พิสดารต่างๆ เอาอันนั้นมาขยาย เอาอันนี้มาขยาย สรุปแล้วศาสนาพุทธนี้ ที่เรียนรู้สุขเรียนรู้ทุกข์ เป็นโลกุตระธรรม ที่อาตมาเคยแยกให้ฟังว่าเทวนิยมไม่ได้เรียนรู้เรื่องสุขเรื่องทุกข์ เพราะเขาไม่รู้จักเรื่องจิตวิญญาณ และก็ไม่นับสุขทุกข์

เพราะเทวนิยมไม่ได้เรียนรู้จิตวิญญาณ ไม่รู้เหตุแห่งทุกข์จะเวียนตายเวียนเกิด แม้จะได้เกิดเป็นศาสดาก็ต้องเวียนกลับมาเป็นกระยาจกอีกแล้วก็ไม่เป็นศาสดาไป เป็นกระยาจกอีก ไม่เที่ยง แต่เขาไม่รู้

ส่วนพุทธนั้นเที่ยง แม้จะเป็นเรื่องไม่เที่ยง ทุกอย่างไม่เที่ยง แต่ทำให้เที่ยงได้ ในสิ่งที่เที่ยง เช่น เป็นผู้ที่ทำความดีเที่ยง ไม่ทำความชั่วอีกเลย อย่างนี้เป็นต้น เพราะดับเหตุ จะเกิดอีกชาติหน้าก็ไม่ทำความชั่วอีก จะเกิดอีกชาติไหนก็ไม่ทำความชั่วอีก อย่างอาตมาเกิดมาในชาตินี้ไม่ได้ทำความชั่วอะไร มีแต่เสียสละ มีแต่ช่วยเหลือ เพื่อฟายผู้อื่น เกิดมาก็ต้องเลี้ยงน้องแล้วมาเสียสละ แล้วก็ยังอดหนุนจนเจือคนอื่นอีก เลี้ยงคนอื่นอีกอะไรต่ออะไรต่างยานา

เพราะฉะนั้นถึงบอกว่า มันชัดเจนที่ตัวเองนั้นชัดเจน เกิดมาแล้วความดีเที่ยง ไม่ทำชั่ว ทำแต่ดี ที่สำคัญคือ รู้สุขรู้ทุกข์ อันนี้แหละเป็นเรื่องตัดสินใจว่า ศาสนาเทวนิยมไม่รู้จักสุขรู้จักทุกข์ พ้นสุขไม่ได้ พ้นทุกข์ไม่ได้ เพราะว่าสุขทุกข์ มันอันเดียวกัน พ้นไม่ได้ ศาสนาพุทธรู้สุขรู้ทุกข์ พ้นสุขพ้นทุกข์

แล้วเมื่อรู้สุขรู้ทุกข์ รู้จิตวิญญาณ รู้จิตนิยาม ชัดเจนแล้วว่ามันเป็นคืออะไร จะให้มันไม่เป็นจิตนิยาม ไม่ให้เป็นจิตเลย ทำตั้งแต่ตอนเป็นๆนี้ ทำให้มันเป็นแค่ลักษณะของพืช พืชนี้คือไม่สุขไม่ทุกข์แล้ว ไม่มีบาปไม่มีบุญแล้ว นี่คือฐานอรหัตต์

ทำจิตให้เป็นพืช ให้เป็นพืช นี่คือฐานอรหัตต์ แต่มันมีจิต จิตนั้นคือปัญญา เพราะฉะนั้นก็เลยทำจิตของตนเองให้เป็นพืช ไม่สุขไม่ทุกข์ ไม่บาปไม่บุญ มีแต่ประโยชน์อย่างเดียว เหมือนกับพืชพันธุ์ธัญญาหาร มันไม่มีโทษหรือแค่คนหรือก็มีแต่ประโยชน์ให้แก่สัตว์ทั้งหลาย

นอกจากจะทำจิตให้เป็นพืชได้แล้ว ยังทำจิตให้เป็นอุตุเป็นดินน้ำไฟลมได้อีกด้วย นี่คือความรู้สุดยอดแห่งความรู้ จัดการจิตของเรา นี่จึงเป็นการพิสูจน์ว่า จิตวิญญาณไม่ได้เป็นของพระเจ้า พระเจ้าจะมาบอกการไม่ได้ไม่รู้เรื่องเลยหรือ พิสูจน์ได้ว่าจิตวิญญาณเป็นของเราเอง จิตเราเอง ทำได้แล้ว ก็สลายหายไปเลยไม่ต้องไปอยู่กับพระเจ้า ตายไปแล้วสลายเป็น ดินน้ำไฟลมไปเลย

เขาไม่มีบัญญัติของสุวรรณ สุวาน เพราะเขาไม่มีความละเอียดลออถึงขนาดนั้น ถ้ามีสุวรรณ สุวาน ก็จะบอกว่าทำไมคนนี้ไม่มาเข้าบัญญัติ ตายแล้วไม่มาเข้าบัญญัติ ไม่รู้เรื่องเลย พุดไปแล้วมันก็เหมือนกับชมศาสนาเทวนิยม ซึ่งความจริงมันไม่ใช่ชม แต่มันชัดเจน มันเป็นความจริงของศาสนาพระพุทธเจ้า มันเหนือกว่าอันนั้น

เพราะฉะนั้นจึงสามารถมีนิพพาน ผู้ที่บรรลุนิพพานแล้ว จะยังชีวิตอยู่อีกต่อไปอีกนานเท่าไรก็ได้ จะเป็นโพธิสัตว์ถึงขั้นจะร้อยขนสัตว์ให้ หมดโลกก่อนแล้วถึงจะปรินิพพานเป็นปริโยสานเป็นคนสุดท้าย ตามปณิธานคือ พระอวโลกิเตศวร นิมนต์ หรือเจ้าแม่กวนอิมเป็นอวตารของท่าน

จริงเป็นปณิธานที่ยิ่งใหญ่ มันเป็นเหมือนสมมุติแต่มันก็เป็นปรมัตถ์ที่ลึกซึ้ง เพราะฉะนั้น ผู้รู้จบโพธิสัตว์ก็รู้อันนี้ชัดเจน แล้วก็ทำให้เป็นเช่นนี้ได้ อยู่ที่เราจะทำหรือไม่ทำ

อาตมาพูด อาตมาอธิบายและบอกความจริงยืนยันอันนี้ อาตมาทำตามที่พระพุทธเจ้า ท่านตรัส

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวติเรา ตีพระธรรมตีพระสงฆ์ ในคำที่เขากล่าวตินั้น คำที่ไม่จริง เธอทั้งหลายควรแก้ไขให้เห็นโดยความเป็นจริงว่านั่นไม่จริง แม้เพราะเหตุนี้ นั่นไม่แท้ แม้เพราะเหตุนี้ แม้นั่นก็ไม่มีในเราทั้งหลาย และคำนั้นจะหาไม่ได้ในเราทั้งหลาย ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวชมเรา ชมพระธรรม ชมพระสงฆ์ เธอทั้งหลายไม่ควรเบิกบานใจ ไม่ควรดีใจ ไม่ควรกระเหิมใจในคำชมนั้น

ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวชมเรา ชมพระธรรม ชมพระสงฆ์ ดูกรภิกษุทั้งหลายถ้าเธอทั้งหลายจักเบิกบานใจ จักดีใจ จักกระเหิมใจในคำชมนั้น อันตรายจะพึงมีแก่เธอทั้งหลายเพราะเหตุนี้เป็นแน่ ดูกรภิกษุทั้งหลาย คนพวกอื่นจะฟังกล่าวชมเรา ชมพระธรรม หรือชมพระสงฆ์ ในคำชมนั้น คำที่จริง เธอทั้งหลายควรปฎิญาณให้เห็นโดยความเป็นจริงว่า นั่นจริงแม้เพราะเหตุนี้ นั่นแท้ แม้เพราะเหตุนี้ แม้นั่นก็มีในเราทั้งหลาย และคำนั้นจะหาได้ในเราทั้งหลาย.

พอครว้า... อาตมามีอันนี้มาแต่ชาติก่อน มีโลกุตระธรรมมาแต่ชาติก่อน อาตมากล่าวไม่ได้ มั่งกู่ไม่ได้ก่อเขิน มันบริสุทธิ์ใจไม่มีอะไรสะกด ไม่ใช่คนน่าอายนะมาไม่รู้จะอายอะไร อาตมาไม่ได้ทำสิ่งผิดพลาด ไม่ได้โกหกไม่ได้มาหลอกลวง อาตมาพูดความจริงและยุคนี้ อาตมาต้องประกาศความจริง คนไม่กล้าประกาศความจริงเพราะคนมีจิตยังไม่อาจหาญแก้งล้ามันใจ คุณไม่กล้ากล่าวความจริงหรอก แล้ว ยิ่งความจริงที่อาตมากล่าวนี้เป็น อุดริมนุสสรธรรม ถ้าอาตมากล่าวไม่จริง อาตมาเป็นปาราชิก อาตมาไม่โง่ที่จะทำตัวเองปาราชิก แน่นอน เพราะฉะนั้นผู้ไม่รู้ก็หาว่าอาตมามาอวดตัวอวดตน อาตมาไม่มีการอวดตัวอวดตน ไม่มี

สิ่งเหล่านี้เป็นคำจริงที่อาตมาเองนี้ พูดจริง

ในความจริงที่อาตมากล่าวนั้นเป็นความจริงที่มีในอาตมา

ในคำนั้นหาได้ในตัวอาตมา อาตมาทำตามคำสอนพระพุทธเจ้าทุกอย่าง

แล้วก็ไม่ใช่อยากจะอวดตัว ไม่มี ซึ่งมันเข้าใจยาก ก็มันอวดอยู่ทนโท่ มันชมว่าตัวเองดีมันไม่ใช่อวดหรือใจ เพราะฉะนั้นเข้าใจคำว่าอวดไม่ได้ อวดมันมีจิตอยากอวดอยากโอ้อวดมา มีการรู้จิตของตัวเองว่ามันมีอาการอยากอวด อยากโอ้อวดเป็นอาการอย่างไร ลึงค นิมิต มันเป็นอย่างไร มันแตกต่างอย่างไรโดยคำพูดที่กล่าวไปไม่มีจิตอวดโอ้อวดเลย กับที่มีอยากอวดโอ้อวดแต่เล็กน้อย ยังเหลือเศษ แม้นิดแม้น้อยอยากอวดอยู่คืออะไร อาตมาก็ต้องรู้ของอาตมา

เพราะอาตมาไม่มีการอวดแม้นิดแม้น้อย ไม่มี ที่กล่าวชมตัวเองสูงสุดอย่างโน้นอย่างนี้ จริงๆแล้ว พระพุทธเจ้าท่านตรัส ใน พรหมชาลสูตร คนจะชมเราก็คือชมว่าเราเป็นคนมีศีล คำ

อื่นยังไม่ใหญ่โตเลย คำศีลนี้ ยังน้อยนิดนักที่เป็นคำชมเรา ศีลนี้ยังน้อยยังต่ำนัก เรายังมีดีกว่านี้อีกมาก ศีลนี้เป็นเบื้องต้นในคำชม

เพราะฉะนั้นถ้าใครชมคนว่าเป็นคนมีศีลนะ เริ่มต้นแล้ว ถ้าคนยังไม่มีศีลเลย ให้ชมได้ แม้ศีลข้อ 1 หรือศีลข้อ 2 ศีล 3 ข้อ คนนี้ยังไม่ใช่คน คนนี้ยังต่ำกว่าคน คนที่ไม่มีแม้ศีล 3 ข้อ นี้นี้อีกกว่าคน นี่คือการจริงนะนี้ พูดความจริงไม่ได้ไปว่า ไม่ได้ดูถูกดูแคลนอะไรเลย

เพราะฉะนั้นคนจะมีความเป็นคนได้ตามหลักธรรมศาสนาพุทธแล้ว คุณต้องตรวจสอบว่าคุณมีศีล 3 ข้อนี้หรือไม่ มันยังมีนิดมีหน่อยยังได้บ้าง ยังเหลือเศษ ยังไม่บริสุทธิ์ มีจริง

ข้อ 1 คือจิตที่

ศีลข้อ 1 ถ้าผู้ใดยังไม่มีเลย ตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสเลย เป็นคนที่โหดร้าย เป็นคนฆ่าคนได้ คนที่ฆ่าคนได้นี้แล้วสุดแล้วในคน เพราะฉะนั้นไปฆ่าสัตว์ก็เลวรองลงไป

อาตมาเคยอธิบายไว้ เมื่อเกิดมาเป็นจิตนิยามเป็นสัตว์ แม้แต่จะเป็นสัตว์เซลล์เดียว สัตว์เซลล์เดียวอันนี้จะพัฒนาไปเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งในอนาคตก็ได้คุณอย่าไปทำร้ายเขา เขากว่าจะเกิดมาเป็นจิตนิยามได้ เริ่มเป็นเซลล์เดียว เริ่มเป็นสัตว์ก็ตาม มันเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดได้ง่ายๆที่จะมาเป็นสัตว์ ไม่ได้เกิดได้ง่าย ดิน น้ำ ไฟ ลม มันก็เกิดไปของมันอยู่ตลอดกาลนาน นับเวลานับกาลจะได้ที่ไหนเล่า แม้แต่มาเกิดยกระดับเป็นชีวะเป็นพืชแล้ว มันก็เป็นพืชอีกนานเท่าไรกว่าจะมาเป็นสัตว์ได้ นี่คือวิทยาศาสตร์ Biology ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้ เป็นชีววิทยาที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ซึ่งวิทยาศาสตร์ทางโลกจะไปสู่พระพุทธเจ้าได้ที่ไหน ท่านรู้ที่ไปที่มาที่เกิดของระดับพวกนี้ แยกให้เห็นเลย แล้วพิสูจน์ว่าสิ่งเหล่านี้เกิดจากสภาวะ 2 ประต่งกันเป็น เป็นอตุ มันก็ประต่งกันไปจนกระทั่งเป็นปรมาณูใช้กันอยู่ทุกวันนี้ประต่งเป็นพืชก็ประต่งกันไป จนกระทั่งเป็นสถานะหนึ่งที่อาศัยอยู่ในมนุษยชาติ ไม่อาศัยมันก็ประดับเป็นธรรมชาติของมันไป มันก็ทำหน้าที่ของมัน จะครองอากาศ จะหมุนเวียนอะไรของมันก็เป็นพืช เป็นคนนี่แหละ เป็นตัวร้ายหรือตัวดี เป็นคนนี่แหละคือตัวร้ายตัวดี

พระพุทธเจ้าตรัสรู้จนสุดท้ายไม่เป็นแล้วตัวร้าย เป็นแต่ตัวดี แล้วจนกระทั่งสูงกว่า ไม่เป็นตัวร้ายเป็นแต่ตัวดีแล้ว รู้เลยว่า ถ้าเราจะอยู่เป็นชีวะ หลักประกันก็เป็นคนดีที่สุด เกิดมาก็รักชาติ รักชาติ ไม่ชั่วเลย มีแต่เป็นประโยชน์ในโลก เป็นหวังประโยชน์เพื่อสัตว์ทั้งปวงอยู่ นี่คือศีลข้อที่ 1

ส่วนพืชพันธุ์ธัญญาหารนั้น ไม่ต้องไปอะไรเขาหรอก เพราะเป็นธรรมชาติที่เกินกว่าเราจะไปกำหนด จะไปแปร เปลี่ยน ไม่ต้องไปศึกษา ก็ศึกษาเพื่อที่จะปลูกมาเพื่อกินเพื่อใช้ก็พอแล้ว ไม่ต้องไปประต่งอะไรจนเกินการ แต่มาศึกษาตัวสำคัญคือความเป็นสัตว์มนุษย์ นี่แหละมันเป็นดีก็ดีที่สุดเป็นพระอรหันต์หรือเป็นพระพุทธเจ้า มันเลวก็เลวสุด เท่ากับเป็นจอมจตุ มหาราช เขี้ยวออก ดาโปน ถืออาวุธ นี่โบราณนะ สมัยนี้ก็เป็นระเบิดปรมาณู แล้วก็ดาโปน แล้วก็เสแสร้ง ญาติดีจะสัมพันธ์อย่างนั้นอย่างนี้กัน แต่ข้างหลังนี้เป็นหอกทั้งนั้น เขาไม่ได้เรียนรู้สังขารพวกนี้

เพราะฉะนั้นอาตมาถึงบอกว่า ถ้าประเทศไทย ทำตัวเป็นกลาง เป็นกลางให้ได้ ประกาศในโลกเลยว่าเป็นกลาง ไม่ทะเลาะกับใคร เราจะสร้างพืชพันธุ์ธัญญาหาร เท่าที่มี เลี้ยงโลก แล้วคุณทำคุณธรรม ประเทศไทยทำคุณธรรมอันนี้ให้ได้ พืชพันธุ์ธัญญาหารเลี้ยงโลก ปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้าให้เป็นโลกุตระให้ได้ เป็นคนไม่ต้องไปล่า ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข มาเป็นคนมีวรรณะ 9 ได้จริง แล้วจะได้มาเป็นสังคมาสาราณียธรรม 6 ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ไว้หมดแล้ว เราจะได้ ชาวอโศก เราทำสาราณียธรรม 6 ได้ทำวรรณะ 9 ได้ พิสูจน์ว่าในยุคนี้ก็ยังทำได้คำสอนพระพุทธเจ้าเป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ ท่านสอนอย่างนี้ พูดว่าอย่างนี้เป็นอนุสาสนีแล้วทำได้ตามคำสอนพระพุทธเจ้าเรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์ เห็นชั้นกว่าเหาะเหินเดินน้ำดำดิน เห็นชั้นกว่าอิทธิปาฏิหาริย์ เห็นชั้นกว่าการหยั่งรู้จิตเป็น อาเทศนาปาฏิหาริย์ เพราะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติจริง ใช้นั้นเป็นโทษ อิทธิก็เป็น โทษ อาเทศก็ เป็นโทษ อย่างนี้เป็นต้น

คำสอนพระพุทธเจ้านี้เราพิสูจน์ได้หมด เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ เอาคนมา มีศีล มีที่ไหน บ้างละคนมีศีลทั้งสังคม ชุมชนอโศกมีศีลกันทั้งสังคม ใครเข้ามาที่นี่ต้องถือศีลทั้งนั้น ไม่ใช่ ทางเถรสมาคมจะพยายามสร้างชุมชนมีศีล ก็ไม่สำเร็จ ชุมชนมีศีล เขาทำไม่ได้

นอกจากมีศีลแล้วมีสมาธิที่เป็นสมาธิด้วย ไม่ใช่ไปเป็นสมาธิไปนั่งหลับตามิจฉาทิลี ด้วย แต่เป็นจิตที่ตั้งมั่นด้วยการกระทบสัมผัสโลกธรรมต่างๆ พวกคุณนี่ โลกธรรมข้างนอก หลุดพ้นมาได้หรือยัง เห็นไหมหลุดพ้นมาได้เป็นชั้นๆ จริงจังเลยพิสูจน์ได้ นี่จิตที่ตั้งมั่น มี ปัญญารู้สิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่ปัญญาไปเป็นเปรียญ 9 ไปเป็นดอกเตอร์ ไปเป็นอะไรเฉยๆ แล้วก็ได้ ตำแหน่งได้เป็นศาสตราจารย์ ไม่ใช่เลย พูดไปพูดมาเลยเป็น 2 ทุ่ม 4 นาทีแล้ว ก็เอาละกำลัง ก็ยังดียังไปได้ควรแก่เวลาเอา เจริญธรรมทุกคน

จบ